

வ
சிவமயம்

வினாயகர் புராணம்

அல்லல்யோம் வல்லினையோம் அன்னை வயிற்றிற் பிறந்த
தொல்லையோம்; யோகாத் துயரம்யோம் - நல்ல
குணமதிக மாமருணைக் கோபுரத்தில் மேவு
கணபதியைக் கைதொழுதக் கால்.

அப்படி தொல்கைத்தரும் உண்டுவினையை விளக்கிடச் செய்யும்
வல்லைய மிக்கவர் வினாயகர் என்கிறது
வினாயகர் புராணம்.

ஆத்மஜேதத் தயநள மன்மன்ஸபாற
இழுந்தை
தொஞுப்பு

நா. முருகையா
ஹரைஷ கூருக்து, சுன்னாகம்.

வநாயகர் துது

திருச்சிற்றம்பலம்

பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடி கொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் புராணம்

கந்தனுக்கு மூத்தவனே கரிமுகனே
வந்தவினை போக்கும் வல்லபை நாயகனே
செந்தமிழால் யாழி பணிந்திட்டேன்
தந்தமுகனே தந்தருள்வாய் காப்பு.

பார்கவ புராணம்

“என்ன இது....! விநாயகர் புராணத்தின் ஆரம்பத்தில், வேறு ஏதோ புராணத்தைப் பற்றி வருகிறதே...!” என்று நினைக்கிறீர்களா? விநாயகர் புராணத்தின் நிஜூப் பெயர் தான், பார்கவ புராணம். ஏன் அப்படி? அதுதான், புராணம் பிறந்த கதை.

புராணம் பிறந்த கதை

ஓரு சமயம், மகா தபஸ்வியான சௌனகர் முதலான பல்வேறு முனிவர்கள் ஒன்றுகூடி, சத்யலோகம் சென்று, பிரம்மதேவனைப் பணிந்தார்கள். பின்னர், தங்கள் கோரிக்கையைச் சொன்னார்கள்.

“ நாமகள் நாதனே... பூவுலக நன்மைக்காக புனித யாகங்களை நடத்திட நாங்கள் உத்தேசித்துள்ளோம்... அதற்கு ஏற்றதோர் இடத்தினை எமக்குக் காட்டியருள்க!”

அவர்களது பணிவுகண்டு மகிழ்ந்த நான்முகன், “முனிவர்களே, உலக நன்மை கருதும் உங்கள் எண்ணம், உயர்வானது. மேலான உங்கள் விருப்பப்படி வேள்விகளைச் செய்திட ஏற்றதோர் இடத்தினைக் காட்டுகிறேன்!” என்று சொல்லி விட்டு, தர்ப்பை ஒன்றினை எடுத்து வட்டமாக சக்கரம்போல் செய்தார்.

‘ரிஷிகளே, இதோ இந்த தர்ப்பைச் சக்கரத்தினை, நான் உருட்டி விடுகிறேன். இது எங்கு போய் நிற்கிறதோ, அந்த இடமே நீங்கள் யாகம் நடத்திட ஏற்ற இடம்.’

சொன்ன பிரும்மன், தர்ப்பைச் சக்கரத்தை உருட்டி விட்டார். பல இடங்களைக் கடந்து உருண்டு சென்ற அந்தச் சக்கரம், வனம் ஒன்றை அடைந்ததும், நின்றது.

அரிய வேள்விகள் செய்திட ஏற்ற தலம் அதுவே என உணர்ந்த முனிவர்கள், காலதாமதம் செய்யாமல் யாகம் ஒன்றை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

தர்ப்பைச் சக்கரம் நின்ற அந்த வனம், நேமிச ஆரண்யம் என வழங்கப்படலாயிற்று. (நேமி - சக்கரம், ஆரண்யம் - வனம்).

நேமிசவனத்தில் முனிவர்கள் யாகத்தினைத் தொடங்கிய நேரத்தில், அங்கு வந்தார், சூதமாமுனிவர்.

அனைத்து புராணங்களையும் கற்றிந்தவரான சூதமா முனிவரை, மற்ற முனிவர்கள் யாவரும் பணிந்து வரவேற்றார்கள்.

“சூதமா முனிவரே, வணங்குகின்றோம். ஒப்பற்ற இந்த யாகம் தப்பின்றி நடக்க, உங்கள் ஆசி அவசியம். அதோடு, இந்த யாகம் நிறைவடைய, பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆகும் என்பதால், அதுவரை யாவரும் உணரும்படி, உயர்வான புராணம் ஒன்றைக் கூறவேண்டும்!” கேட்டார்கள் நேமிச வன ரிஷிகள்.

அன்போடு அவர்களுக்கு ஆசி வழங்கிய சூதமுனிவர், “பதினெட்டுப் புராணங்களுக்கும் பதினெட்டு உப புராணங்கள் இருப்பது, உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அந்தப் பதினெட்டு உப புராணங்களுள், உன்னதமானது பார்வக புராணம். இப்புராணம், மூலப் பொருளான முதிக வாகனனைப் பற்றிச் சொல்வதால், இதற்கு ‘விநாயக புராணம்’ என்று பெயர் உண்டு.”

“பிள்ளையாரைப் பற்றிக் கூறும் இந்தப் புராணத்திற்கு, பார்வக புராணம் என்று பெயர் வந்தது ஏன்?” குறுக்கிட்டுக் கேட்டார் முனிவர் ஓருவர்.

“ முதலில், பிரம்மதேவர், சாசனைக் குறித்து நெடுங்காலம் தவம் செய்து, இந்தப் புராணத்தைக் கேட்டறிந்தார். பிறகு அதனை, வேதவியாசருக்கு உபதேசித்தார் நான்முகன். வியாச முனிவர், தமது சீட்ரான பிருகு முனிவருக்கு இப்புராணத்தைச் சொன்னார்.

அரிதான இந்தப் புராணம் எல்லோருக்கும் பயன் தரும் வகையில் லீலா காண்டம், உபாசனாகாண்டம் என இரண்டாகப் பிரித்து, அதனை இருநூற்றைம்பது அத்தியாயங்களாக உட்பிரிவுகளாக்கி, பன்னிரண்டாயிரம் சுலோகங்களாக உருவாக்கினார் பிருகு முனிவர்.

பலருக்கும் பயன்படும்படி விநாயக புராணத்தை உருவாக்கிய பிருகு முனிவரின் பெயராலேயே, பார்வக புராணம் என அழைக்கப்படுகிறது விநாயக புராணம்.

புராணத்தின் முதல் பாகமான உபாசனா காண்டத்தில், மூவரும் தேவரும் முனிவரும் யாவரும், முழுமுதற் பொருளான விநாயகரை பூஜித்துப் பலன் பெற்ற விவரங்கள் விவரமாக உள்ளன.

இரண்டாவது காண்டமான லீலாகாண்டத்தில், கணபதி புரிந்த லீலைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.”

சொன்ன சூதமா முனிவர், மற்ற முனிவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, விநாயகர் புராணக் கதைகளை விளக்கமாக சொல்லத் தொடங்கினார்.

உபாசனா காண்டம்

சோமகாந்தன் கதை

“சௌராஷ்டிர நாட்டின், தேவநகர் எனும் பட்டினத்தை, சோமகாந்தன் என்கிற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவி, சுதன்மை. பக்தியும் பண்பும் மிகக் அவர்களுக்கு, ‘ரமகண்டன்’ என்றொரு மகன் பிறந்தான்.

செங்கோல் தவறாமல் ஆண்டு வந்த சோமகாந்தனுக்கு, முன்வினைப் பயனால், பெருநோய் பீடித்தது. அதனால், மனம் வருந்திய மன்னன், தன்மகன் ஏமகன்டனுக்கு மகுடம் சூட்டிவிட்டு, வனவாசம் செய்ய முடிவு செய்தான்.

அரசியும், இளவரசனும் மறுத்த போதிலும், தன் முடிவில் உறுதியாக இருந்தான், சோமகாந்தன். உரிய நன்னாளில், தன் மகனை அரசனாக்கிவிட்டு, காட்டிற்குச் செல்லத் தயாரானான். அவனோடு உடன் புறப்பட்டாள், சுதன்மை.

காட்டில், பிருகு முனிவரின் மகனான ‘சிவனன்’ எனும் சிறுவனைக் கண்டார்கள். ஒளிபொருந்திய சிவனனின் முகமே அவன் ஒப்பற்ற முனிவர் ஒருவரின் மகன் என்பதை உணர்த்த, நெருங்கிச் சென்று விசாரித்தான் சோமகாந்தன்.

“ஐயா ... நான் பிருகு முனிவரின் புத்திரன். என் தாயார், புலோமை. என் பெயர், சிவனன்!” சொன்னவன், சோமகாந்தனிடம், யார்? அவன் அங்கு வரக் காரணம் என்ன?” என எல்லா விவரங்களையும் கேட்டான்.

சோகமான தன் கதையைச் சொன்னான், சோமகாந்தன். அனைத்தையும் கேட்டபின்,

“அரசே... எங்கள் ஆசிரமம், அருகில்தான் உள்ளது. அங்கே தாங்கள் வந்தால், என் பெற்றோரை தரிசிக்கலாம். என் தந்தையார், உமது பிரச்சனை தீர், நிச்சயம் வழி செய்வார்...” சொன்னான், சிவனன்.

மகிழ்ந்த மன்னன், மனைவியோடு, பிருகு முனிவர் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றான். சோமகாந்தனை வரவேற்ற பிருகு முனிவர், அனைத்தையும் தன் ஞான திருஷ்டி மூலம் உணர்ந்து, அவனது பிரச்சனைக்குக் காரணம், முன்வினைப்பயனால் அவனைப் பிடித்திருந்த பிரும்மஹத்தி பூதமே என உணர்ந்தார்.

தனது தவ ஆற்றலால் அந்த பூதத்தினை வெளிவரச் செய்த பிருகு முனிவர், அதனை ஓர் அரசமரத்தின் பொந்துக்குள் செல்லச் செய்து ‘மரத்தையே பொசுங்கச் செய்தார். மறுகணமே, மனதிற்குள் மகிழ்ச்சியை உணர்ந்த அரசன் ஆனந்தமடைந்தான்.

“அரசனே, உன் முன்வினைப்பயன் இப்போது முழுவதுமாக நீங்கி விட்டது. என்றாலும், உன் உடலைப் பீடித்திருக்கும் பினி நீங்க, நீ வேழ முகனை வேண்டி பூஜிக்க வேண்டும்.” சொன்னார் பிருகு முனிவர்.

“முனிவர் பெருமானே... அதற்கும் தாங்களே வழிகாட்ட வேண்டும்!” பணிந்து கேட்டான் சோமகாந்தன்.

“சோமகாந்தா, உன் சோகம் தீர்வும் சோதனையாய் பீடித்திருக்கும் பினி நீங்கவும், பின்னையாரை, வேத வியாசர் வழிபட்ட சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன் கேள். இதனைக் கேட்பதால், வினைப்பயனால் உண்டாகும் வியாதிகள் நீங்கும். விநாயகன் அருளால், விக்னங்கள் யாவும் அகலும்!” சொன்ன பிருகு முனிவர், அதனை சோமகாந்தனுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

வியாசர் செய்த விநாயகர் பூஜை

முன்பொரு சமயம், உலகில் தெய்வ நம்பிக்கை குறைந்து, அதர்மச் செயல்கள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. வேத நெறிகள் மறைந்து, தீய செயல்களின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக, பூவுலகே நூகம் போலானது.

அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரந்தாமனும், நான்முகனும், பதறிப் போனார்கள். மோனத் தவத்தில் ஆழந்திருந்த ஈசன் கண் விழித்தால் மட்டுமே அனைத்தும் சீராகும் என உணர்ந்து, அரனைக் காணச் சென்றார்கள்.

அவர்களை அன்போடு வரவேற்ற ஈசன், அனைத்தையும் கேட்டறிந்தார். பின்னர், “மகாவிஷ்ணுவே, உமது அம்சமான ஒருவரை பூவுலகில் பிறக்கக் செய்து, மறைந்து கிடக்கும் வேத நெறிகளை அவர் மூலம் ஒழுங்குபடுத்தி உலகில் பரவச் செய்வதே பூமியின் துயர் நீங்க வழி...” என்றார்.

“அப்படியே...!” என்ற மகாவிஷ்ணு, பராசர முனிவருக்கும் மச்சகந்திக்கும் மகனாக பிறந்து, வாதநாயனர் என்ற பெயரோடு வளர்ந்தார். பின்னர் வேதநெறிகளை ரிக், யஜார், சாமம், அதர்வணம் எனும் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து வகைப்படுத்தி உலகிற்கு அளித்தார். அதன் காரணமாக, வேதவியாசர் எனப் பெயர் பெற்றார்.

பின்னர், பதினெட்டுப் புராணங்களையும் சனத் குமாரர்களிடம் கற்றறிந்து அதனை சுலோகங்களாக இயற்ற முயன்றார், வியாசர். ஆனால், அப்பணியைத் தொடங்கியது முதல், வியாசரின் மனம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது.

எல்லாம் தெரிந்த அவர், எதுவுமே தெரியாதவர் போல் உணர்ந்தார். கற்ற எதுவும் நினைவுக்கு வராமல் தவித்தார்... அப்போது, அவருக்கு உதவ முன் வந்தார் பிரும்மா.

வியாசர், விநாயகரை மறந்து போனது தான், விக்னங்கள் அனைத்துக்கும் காரணம் என்று சொன்ன பிரும்மா,

ஓம்சுமுகாய நம;	ஓம் ஏகதந்தாய நம;
ஓம் கபிலாய நம;	ஓம் கஜகர்ணாய நம;
ஓம் லம்போதராய நம;	ஓம் விநாயகாய நம;
ஓம் விக்னராஜாய நம;	ஓம் கணாதிபதயே நம;
ஓம் தூமகேதுவே நம;	ஓம் கணாத்யட்சாய நம;
ஓம் பால சந்திராய நம;	ஓம் கஜானணாய நம;
ஓம் வக்ரதுண்டாய நம;	ஓம் சூர்பப கர்ணாய நம;
ஓம் வேறும்பாய நம;	ஓம் ஸ்கந்த பூர்வஜாய நம;

என்ற பதினாறு திருநாமங்களைச் சொல்லி கணபதியை பூஜித்தால் விக்னங்கள் நீங்கி, முயற்சிகளில் வெற்றி கிட்டும். இந்த மந்திரங்களைச் சொன்னாலும் கேட்டாலும் திருமணம், வித்தை, கல்வி, சந்தானம், சௌபாக்யம் என எல்லாப் பேறுகளும் தேடிவந்து சேரும்...!” என்று கூறினார்.

அதோடு, “வரப்போகும் கலியுகத்தில் அதர்மங்கள் தலைதூக்கும் போது, ஆனைமுகன், மகோற்கட விநாயகராக அவதரிப்பார்” என்று சொன்ன பிரும்மா, அவரது திருவுருவைப் பற்றியும் கூறினார்.

“கலியுகத்தில் கணநாதன், இரண்டு திருக்கரங்களோடு, ஒரு கரத்தில் வானும், மறுகரத்தில் தாமரையும் தாங்கி, குதிரை மீது, பலவேறு ஆயுதங்களுடன் படைவீரர் பலர் குழவர் அவதரித்து, அதர்மத்தை அழித்து நிலை நாட்டுவார்!” என்று சொன்ன பிரம்மா, வியாசர் வேண்டியதற்கு இணங்க, பிள்ளையாரின் பெருமைகள் சிலவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“மும்மூர்த்திகளான எங்களைப் படைத்தவரும் மூலமுதல் வரும் விநாயகரே. என்றாலும், ஒருசமயம் பரமனுக்கும் பார்வதிக்கும் பாலகனாகப் பிறந்து அவர்களை வழிபட்டாரென்றும்; மற்றொரு சமயம் பார்வதியின் முகத்திலிருந்து விநாயகர் தோன்றினார் என்றும்; வேறொரு சமயத்தில் பார்வதி தேவியே பிள்ளையாரை வணங்கினாள் என்றும் புராணம் உண்டு. ஒவ்வொரு யுகத்தின்போதும் நடந்த இவை அனைத்தும் உண்மைகளே!

எக்காலத்திலும் சரி, கணபதியை வணங்குபவர், கஷ்டங்கள் யாவும் நீங்கப் பெறுவர். நீயும் அவரையே வேண்டி உன் பணியைத் தொடங்கு!” என்று கூறி மறைந்தார் பிரம்மா.

பிரும்மா சொன்னதைக் கேட்ட வியாசர், விநாயகரது ஏகாட்சர மந்திரத்தை உச்சரித்தபடியே, பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தவமியற்றினார். அவரது தவத்திற்கு இரங்கிய விநாயகர், அவர் முன் காட்சி தந்தார்.

விநாயகரைப் பணிந்த வியாசர், அவரிடம் வரம்பெற்று, புராணங்கள் அனைத்தையும் இயற்றி முடித்தார். நம்பிக்கை தந்து தமக்கு உதவிய தும்பிக்கையானுக்கு, விக்ரகம் அமைத்து வழிபட்டார் விநாயகர்.

இந்தக் கதையை, சோமகாந்தனுக்கு பிருது முனிவர் சொல்லி முடித்ததும், அதனைக் கேட்டதன் பலனாக, சோமகாந்தனின் உடலில் புத்தொளி தோன்றியது. பின்னர், நம்பிக்கையோடு தும்பிக்கையானைத் துதித்து, தன் நோய் நீங்கப் பெற்றான் சோமகாந்தன்.

நைமிசவனத்து முனிவர்களுக்கு விநாயக புராணத்தின் இக்கதையைச் சொன்ன குதமா முனிவர், “முனிவர்களே, சோமகாந்தனின் இக்கதையைக் கேட்டவர், சொன்னவர், படித்தவர் யாவரும் சந்தான சௌபாக்யத்துடன் அனைத்து கலைஞரானமும் பெற்று, ஆரோக்யமாக, அரும்பெரும் வாழ்வு வாழ்வார் என்று சொல்லி முடித்தார்.

சற்று நேர ஓய்வுக்குப் பிறகு, “ரிஷிகளே, மும்மூர்த்திகளையும் படைத்த மூல முதல்வன் விநாயகன் என்று சொன்னேன் அல்லவா, அதனை இப்போது சொல்கிறேன்...!” எனத் தொடங்கினார், குதமாமுனிவர்.

மும்மூர்த்திகளைப் படைத்த முழுமுதற் கடவுள்

“மகாபிரளையம் ஒன்றின் போது, உலகம் அனைத்தும் ஓர் உருவினுள் ஒடுங்கி, பரபிரம்மமாக உயர்ந்து நின்றது. மூவரும் தேவரும், மனிவரும் யாவரும் அதனுள் அடங்கினர். அண்டமும், பூமியும் பரபிரம்த்தினுள் புகுந்து மறைந்தன. அனைத்தும் தானாக, உயர்ந்து நின்ற அந்த வடிவமே, முழுமுதற் கடவுளான விநாயகர்.

பிரளைத்திற்குப் பின்னர் உயிர்களைப் படைக்க விரும்பிய பரம்பொருள், வக்ரதுண்ட விநாயகராக வடிவெடுத்தார். தமது ராஜை, சாத்வீக, தாமஸ, குணங்களிலிருந்து முறையே பிரம் மா, விஷ் னு, சிவன் எனும் மும்மூர்த்திகளைப் படைத்தார்.

மும்மூர்த்திகளும் தம்மைப் படைத்த முழு மூலத்தினைக் காண விரும்பினார். எனவே, ஆயிரம் தேவவருஷங்கள் தவமியற்றினர். மகிழ்ந்த வேழமுகன், அவர்கள் முன் காட்சி தந்தார். ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், தொழிலை அவர்களுக்கு அளித்த விநாயகன், அவர்கள் மூவரையும் விழுங்கி தம் வயிற்றுக்குள் அனுப்பினார்.

கணபதியின் வயிற்றுக்குள் சென்ற மூவரும் அங்கே அனைத்து உலகங்களும் படைக்கப்பட்டு இருப்பதையும் எல்லா உயிர்களும் அங்கு இருப்பதையும் கண்டனர். பின்னர் அவர்களை வெளியே எடுத்த விநாயகர், மும்மூர்த்திகளே... நீங்கள் என் வயிற்றினுள் பார்த்தது போலவே, மூவுலகினையும் படைத்து, அவரவர் பணியைச் செய்து வாருங்கள்!” என்று ஆசி கூறி மறைந்தார்.

பீரும்மா செய்த பிழை

பீளளையார் சொன்ன படி உலகை உருவாக்கத் தொடங்கிய பிரம்மா, தானே அனைத்தையும் படைக்கிறோம் என்ற கர்வத்தோடு அதனை ஆரம்பித்தார். அவரது அகந்தையை அடக்க நினைத்த ஆணைமுகன், பிரம்மா எதையும் ஒழுங்காக உருவாக்க முடியாதபடி செய்தார். அதனால், உயிர்கள் அனைத்தும் விரோதமான உருவங்களுடன் உருவாயின. பயந்து போனார் படைக்கும் கடவுள். பதை பதைத்தார். ஆணைமுகன் அருளை மறந்து அகந்தை கொண்டதை நினைத்து வருந்தினார். திருந்தினார். முழுமுதற் பொருளை நினைத்து தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

பிழை உணர்ந்து திருந்திய பிரும்மனை மன்னித்த பிள்ளையார், தமது சக்திகளில் இருந்து இச்சாசக்தி, ஞானா சக்திகளை நான்முகனிடம் அளித்து, அவற்றின் உதவியோடு சிருஷ்டித் தொழிலைச் செய்யும்படி ஆசி வழங்கி மறைந்தார்.

ஆனைமுகனின் ஆசியோடும், அவர் அளித்த சக்திகளின் உதவியோடும் அகிலத்தையும் உயிர்களையும் படைத்தார். பிரும்மா, விநாயகர், அயனுக்கு அளித்த இரு சக்திகளும், பின்பொரு சமயத்தில் அவரிடமே வந்து சேர்ந்தன. அந்தக் கதையைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அதனைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் சூதமுனிவர்.

கணபதியன் கல்யாணம்

யுகம் ஒன்றின் தொடக்கத்தில், மூலமுதல்வன், பார்வதி - பரமேஸ்வரரின் மகனாக கணபதி என்ற பெயரோடு அவதரித்தார். அந்த சமயத்தில், முன்பு ஒரு சமயம் விநாயகரால் பிரம்மனிடம் வழங்கப்பட்ட இச்சா சக்தி, ஞானா சக்திகள், இரு பெண்களாக உருவெடுத்து, வளர்ந்து, திருமணப்பருவத்தை அடைந்திருந்தனர்.

கணேசரிடமிருந்து பெற்ற சக்திகளை மீண்டும் அவரிடமே அளித்துவிட விரும்பிய நான்முகன், தன் மகள்களாக வளர்ந்துவரும் அவர்களைப் பற்றி ஈசனிடம் சொல்லும்படி நாரதரிடம் சொன்னார். அதோடு, சித்தி, புத்தி, என்ற இருவரையும் கணபதிக்கே கல்யாணம் செய்து வைக்க நாம் விரும்புவதையும் சொன்னார்.

அயன் சொன்ன விஷயத்தை அரனிடம் சொல்ல என்னி, அவரது இருப்பிடம் போனார் நாரதர்.

கலகப்பிரியன், கலகலப்பு ப்ரியனாக கயிலைதேடி வருவதைக் கண்ட கருணாகரன், அவரை அன்போடு வரவேற்றார்.

பணிந்து வணங்கிய நாரதர், “ஐயனே, தங்கள் மகனுக்கு மணமுடித்து வைக்க, தக்க மனமக்களைப் பார்த்து வந்துள்ளேன்!” என்றார்.

“நாரதனே... விளங்கும்படி சொல்... எனக்கு இருப்பது இரு பிள்ளைகள்... இதில் நீ பெண் பார்த்து வந்திருப்பது யாருக்கு?”

ஈசன் கேட்க, நாரதர் சொன்னார், “பிள்ளையாருக்கு...!”

அதைத் தொடர்ந்து, சர்வேஸ்வரனும் சதுங்முகனும் சம்பந்திகள் ஆவதற்கு உரிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் செய்து முடிக்கப்பட்டன.

நிச்சயிக்கப்பட்ட சுபமுகர்த்த தினத்தில், மாப்பிள்ளையாக வந்து மணமேடையில் அமர்ந்தார், பிள்ளையார். கணபதி பூஜையை அவருக்கே செய்துவிட்டு, கல்யாண மந்திரங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார், ஜனக முனிவர்.

நானைத்தோடு வந்து ‘விநாயகனின்’ இரு புறமும் அமர்ந்தனர், நான்முகன் புதல்வியரான சித்தியும் புத்தியும், மூவரும், தேவரும், முனிவரும், யாவரும் சூழ்ந்து நின்று வாழ்த்த, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மாலை மாற்றி சித்தி, புத்தியை விவாகம் செய்து கொண்டார் விநாயகர்.

கன ஜோராக நடந்த கணநாதன் கல்யாணத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த அனைவரும், விருந்துண்டு வாழ்த்திவிட்டு, தத்தம் இடங்களுக்குத் திரும்ப, தம்பதி சமேதராக, ஆனந்த புவனத்திற்குச் சென்றார் ஆனைமுகன்.”

சொல்லி முடித்த குத முனிவர், “முனிவர்களே, கணபதியின் கல்யாண சம்பவத்தைக் கேட்டவர், சொன்னவர், படித்தவர் யாவரும், மனம்போல மணவாழ்வு அமையப் பெற்று மகிழ்வார்கள்!” என்று, புராணக்கதையின் பலனையும் சொன்னார்.

அதன் பிறகு, சற்றுநேரம் ஓய்வெடுத்து ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டபின், விநாயகரை விழிணு பூஜித்த சம்பவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார், சூதமுனிவர்.

விநாயகரை பூஜித்த விழிணு

பாற்கடலில் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டபடி, யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தார் மகாவிஷ்ணு. அப்போது, அவரது காதுகளில் இருந்து, கொடிய அசுரர்கள் இருவர் தோன்றினர்.

மது, கைடபார் எனும் அந்த இரு அரக்கர்களும், தோன்றிய கணத்திலேயே பயங்கர வடிவெடுத்து, மூவுலகையும் அச்சுறுத்த ஆரம்பித்தனர். அவர்களின் அடாதசெயல்களால் அதிர்ந்துபோன அனைவரும் நான்முகனை நாடி ஒடினர். அவரோ, மகாவிஷ்ணு ஒருவரே மது கைடபரை அழிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர் என்று சொல்லிவிட, எல்லோரும் வைகுந்த வாசனைப் பார்க்கச் சென்றனர்.

நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த நித்யானந்தனை எழுப்பி, நிகழ்வதைச் சொல்லினர்.

அனைத்தையும் கேட்டறிந்த அனந்தசயனன், அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொன்னார். பின்னர் எமது, கைப்பாற அழிக்க அமருக்குப் புறப்பட்டார்.

மது, கைப்பாறுக்கும் மகாவிஷ்ணுவுக்கும் நடந்த அந்த யுத்தம், ஆயிரக் கணக்கான ஆண் குகள் நீடித்தது. என்றாலும் வெற்றி, தோல் விசானமுடியாதபடி மேலும் தொடரவே, சட்டென்று மாயவடிவெடுத்து மறைந்த மகாவிஷ்ணு, மகேசனைச் சந்தித்து, அதற்கான காரணத்தைக் கேட்டார்.

சற்றுநேரம் சிந்தித்த சிவன், “நாரணனே, அசர்களுடனான அமரினை ஆரம்பிக்கும் முன், வேழமுகனை வேண்டிட நீர் மறந்ததுதான், இவ்வளவு காலம் போர் நீடிப்பதன் காரணம்!” சொன்னார்.

ஈசன் சொன்னபடி மூலப் பொருளை பூஜிப்பதற்காக, பூவுலகு வந்தார் புருஷோத்தமன். முக்காலமும் மூலப்பொருளை மனதில் வைத்து தியானித்தார். முகுந்தன் மகிழ்ந்த மதவாரனன், மகாவிஷ்ணு முன் காட்சியளித்தார். பணிந்து நின்ற பரந்தாமனுக்கு, அசர்களை அழிக்கும் பராக்ரமத்தை அருளி மறைந்தார்.

கணபதியின் ஆசியோடு களமிறங்கிய கருடவாகனன், கணநேரத்தில் மது, கைப்பாற மாய்த்தார்.”

சொல்லி முடித்தார் சூதமுனிவர்.

“விநாயகரை விஷ்ணு வழிபட்ட கதையைச் சொன்னீர்கள். சரி, பரமனும் அவரைப் பணிந்ததுண்டு என்றீர்களே, அந்த சம்பவத்தையும் சொல்லுங்கள் சூதமுனிவரே...!” கேட்டார், முனிவர் ஒருவர்.

ஆனைமுகனை வணங்கிய அரன்

கிருச்சமதர் என்னும் முனிவர், மிகுந்த தவ வலிமை உடையவர். ஆனைமுகன் மீது வைத்த அளவு கடந்த பக்தி காரணமாக, பெரும் பேறுகள் பெற்றவர். முனி பத்தினியான முகுந்தை என்பவருக்கு இந்திரனின் அம்சமாகப் பிறந்தவர், அவர்.

ஒருசமயம், விநாயகரை வேண்டி நீண்டகாலம் தியானத்தில் ஆழந்த அவர், தியானம் நிறைவடைந்தபின், விழிகளைத் திறந்தார். அப்போது வெளிப்பட்ட ஓளியில் இருந்து அசரன் ஒருவன் தோன்றினான். பலி என்று அவனுக்குப் பெயரிட்ட கிருச்சமதர், அவன் நல்வழிப்படும் விதமாக முடிக வாகனனின் மூல மந்திரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தார்.

கிருச்சமதரை வணங்கிவிட்டுப் புறப்பட்ட பலி, ஜம்புலன்களையும் அடக்கியபடி ஜங்கரனை என்னித் தவமிருந்தான். நம்பிக்கை மிக்க அவனது தவத்திற்கு இரங்கிய தும்பிக்கையான், அவனுக்குக் காட்சி தந்தார்.

கஜமுகனைக் கரம்குவித்துப் பணிந்த பலி, “முழுமுதற் பொருளே, மூவுலகும் ஆளும் பேறினை எனக்கு அருள வேண்டும்... அதோடு, முப்போதும் உம்மை சிந்திக்கும் மனமும், எப்போதும் எனக்கு அரணாக விளங்கும் முப்பெரும் கோட்டை களையும் அளிக்க வேண்டும்!” என வேண்டினான்.

அவன் வேண்டியதைக் கொடுத்து மறைந்தார், வேழமுகன்.

அப்போது முதல் ஆரம்பமானது திரிபுராசுரனின் அட்டகாசம். ஆமாம், மூன்று புரங்களின் (கோட்டைகளின்) அதிபதி என்பதால், ‘பலி’ அப்படி அழைக்கப்பட்டான். அவனது கொடுமைகளுக்கு மன்னோர் பலர் பலியாக, விண்ணோர் பயந்து ஓடினார்கள்.

நாளுக்கு நாள்... துன்பம் விநாடிக்கு விநாடி அசரனின் அக்கிரமம் அதிகரிக்கவே, விழிபிதுங்கிய விண்ணவர்கள், கதிதேஷி ஈசனை சரணடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு அபயம் அளித்த அரன்,

“தேவர்களே, நம் அனைவரின் சக்தியும் ஒருங்கிணைந்தால் மட்டுமே திரிபுரனை அழிக்க முடியும்!” என்றார்.

அதைத் தொடர்ந்து, அமரர்கள் யாவரும் ஆயுதங்களாகவும், வாகனமாகவும் உருமாறி நிற்க, மேருவை வில்லாகவும், வாசகி நாகத்தை நாணாகவும், நாரணனை அம்பாகவும் கொண்டு திரிபுரனோடு போரிடப் புறப்பட்டார் ஈசன்.

ஆனால், அவருக்கு அரன் கிளம்பிய அடுத்த கணமே, அபசகுனம் போல் அவர் பயணித்த தேரின் அச்சு முறிந்து போய் நின்றது.

‘என்ன ஆகுமோ!’ எனக் கலங்கினார்கள் தேவர்கள். கண்களை மூடி தியானித்தார் கங்காதரன்.

‘விக்னராஜனை மறந்து விட்டுப் புறப்பட்டதுதான் இந்த விக்னத்திற்குக் காரணம்’ என்பது புரிந்தது விஸ்வநாதனுக்கு. எல்லோரிடமும் அதைச் சொன்னார்.

முழு மூலப்பொருளான முதிகவாகனனை, முழு மனதோடு துதித்தார்கள். பிள்ளை என்று நினைக்காமல், பிள்ளையாரை தானும்

வணங்கினார் பரமன். பின்னர், திரிபுரனோடு போர் புரியச் சென்று, தம் ஒற்றைச் சிரிப்பாலே முப்புரங்களோடு சேர்த்து திரிபுரனையும் அழித்தார்.

இப்படிப் பல்வேறு சமயங்களில் மும்மூர்த்திகளும் கூட முதற்பரம் பொருளான விநாயகரை பூஜித்திருக்கிறார்கள்!” சொன்ன சூதமாமுனிவர், “தாயிற் சிறந்த கோயிலும் இல்லை என்பார்கள். ஆனால், உலகிற்கே தாயான அந்த உமாமகேஸ்வரியே விநாயகனை பூஜித்த விரதம் இருந்து வழிபட்ட கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்!” என்று கூறி, தொடந்தார்.

ஆனைமுகனை பூஜீத்த அம்பிகை

தட்சனின் மகளாக தாட்சாயணி என்ற பெயரோடு அவதரித்து, மகேசனை மணந்து கொண்டிருந்தாள், மகேஸ்வரி. அவள் தந்தையான தட்சன், மருமகனை மதிக்காமல் ஒரு யாகம் நடத்தினான்.

அப்பாவிடம் நியாயம் கேட்கப் போனாள் தாட்சாயணி. அங்கு போன பின்தான் உணர்ந்தாள், தப்பாக வந்து விட்டோம் என்று. யாகம் அழிய சாபமிட்டுவிட்டு, சதாசிவனிடமே திரும்பிப் போனாள். சினம் கொண்ட சிவன், வீரபத்திரரை அனுப்பி, தட்சனின் யாகத்தை அழித்து, அவன் தலையையும் அறுத்தார்.

மகாதேவன் பேச்சை மதியாமல் போனோமே என்ற வருத்தத்தில், யோகத் தீயினுள் புகுந்து மறைந்தாள் அம்பிகை.

சிலகாலத்துக்குப்பின், பார்வதி ராஜனின் மகளாக பார்வதி என்ற பெயரோடு தோன்றினாள் ஈஸ்வரி. அதே சமயத்தில், பரமசிவனைப் பதியாக அடையும் நோக்கோடு, கங்கையும் அவதரித்திருப்பதை அறிந்தாள், அம்பிகை. கங்கைக்கு முன் ஈசனின் கரத்தைத் தான் பற்றி விட வேண்டும் என விரும்பினாள் பார்வதி. அதனை, தன் தந்தையான பர்வதராஜனிடம் சொன்னாள்.

மகளின் விருப்பத்தைக் கேட்ட பர்வதராஜன், “மகளே, மனதில் எண்ணியதை அடையச் செய்யும் மகத்தான விரதம் ஒன்று உள்ளது. மூவரும் தேவரும் யாவரும் வணங்கும் முழுமுதற் பொருளை நினைத்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விரதம் அது. அதனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அந்த விரதத்தினைக் கடைபிடித்து, உன் பதியாக அடைந்திடு...!” என்று சொல்லிவிட்டு, விரதத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டிய விதத்தினைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

விநாயகர் சதுர்த்தி வீரதும்

“மகனே... ஆவணி மாதம் பூர்வ பட்சத்தில் வரும் சதுர்த்தி நாளில் ஆரம்பித்து, புரட்டாசி மாதம் சுக்லபட்ச சதுர்த்தி தினம் வரை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய விரதம் இது.

இந்த விரதத்தினை, தொடங்கிய நாள் முதல் நிறைவு செய்யும் நாள் வரை ஆசார அனுஷ்டானங்களோடு விதிமுறைப்படி விநாயகரை பூஜிக்க வேண்டும்.

விநாயகர் சதுர்த்தி விரதத்தினை தொடங்கும் நாளில் ஆவணி மாத பூர்வ பட்ச சதுர்த்தி தினம்) அதிகாலையில் நீராடியபின், பூஜையறையில் வளிக்கேற்ற வேண்டும். பின் பலகை ஒன்றில் கோலமிட்டு வைக்க வேண்டும். அதன்மேல் ஒரு தாம்பாளம் அல்லது வாழை இலை வைத்து அதில் (இலை வாடி விடும் என்பதால் தாம்பாளமே நல்லது) சிறிது அரிசியைப் பரப்பி வைக்க வேண்டும். நூல் சுற்றி அலங்கரிக்கப்பட்ட கலசத்தில் நீர் நிரப்பி அதன் மேல் வைத்து, மாவிலை செருகி, தேங்காய் வைத்து பூரண கும்பமாக இருத்த வேண்டும்.

இப்படி வைக்கப்பட்ட கும்பத்தின் அருகே, தூய மண்ணாலான பிள்ளையார் வடிவத்தினையும், உலோகத்தாலான விநாயகர் விக்ரகம் ஒன்றினையும் வைக்க வேண்டும்.

விநாயகருக்கு அறுகு சாத்தி விட்டு, ‘ஓம் கம் கணேசாய நம;’ என்ற கணபதி மந்திரத்தை மனதிற்குள் தியானிக்க வேண்டும். நாள் முழுதும் இறை நினைவுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.

தவசிகள் போன்றவர்கள் விரதம் ஆரம்பிக்கும் நாள்முதல் விரதத்தை முடிக்கும் நாள் வரை உபவாசம் இருக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் கொஞ்சம் பால், பழம் இவைகளை சாப்பிடலாம். அப்படியும் இயலாதவர்கள், விரதம் தொடங்கும் நாள் மட்டும் பிள்ளையாருக்கு பூஜை செய்து முடிக்கும் வரை உபவாசம் இருந்தாலும் போதும்.

தினமும் பிள்ளையாருக்கு பூஜை செய்து முடித்ததும் சமங்கலிகளுக்கு பூ முதலான மங்களப் பொருள்களையும், ஏழைகளுக்கு இயன்ற தானத்தையும் தர வேண்டும்.

இப்படி புரட்டாசி மாத சுக்ல பட்ச சதுர்த்தி நாள் வரைக்கும் விரதம் கடைப்பிடித்து, அதற்கு மறுநாள், அதுவரை பூஜித்த மண்ணாலான விநாயகரை ஆறு, குளம், சமுத்திரம் எதிலேயாவது விட்டுவிட வேண்டும்.

விரதத்தை முடித்ததும் மறுநாள், உற்றார் உறவினர்களுக்கும், ஏழை எனியவர்களுக்கும் அன்னமிட்டு, அவர்களோடு அமர்ந்து சாப்பிட வேண்டும்.

விரதங்கள் எல்லாவற்றையும் விட மேலான இந்த விரதத்தை ஆனுஷ்டிப்பதால், என்னங்கள் எல்லாம் ஈடேறும்! விசேஷமான இந்த விரதத்தைக் கடைபிடித்து, நீ விரும்பியபடியே சங்கரனை மணவாளனாக அடை!” மகள் பார்வதியிடம் சொன்ன பர்வதராஜன், விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தின் பெருமையை, மேலும் கொஞ்சம் விளக்கினார்.

“பவித்ரமான இந்த விரதத்தை முதன் முதலில், பரமேஸ்வரன், முருகனுக்குச் சொன்னார். அதன் மகிழமையால்தான் கந்தன், தாருகாசுரனை அழித்தான்!”

அப்பா பர்வதராஜன் சொன்ன அனைத்தையும் கேட்ட பார்வதி, அது அற்புதமான சதுர்த்தி விரதத்தைக் கடைபிடித்து, சங்கரனைக் கரம் பிடித்தாள்!”

நேமிச வனத்து முனிவர்களிடம் சொன்ன குதமுனிவர், “முனிவர்களே, விநாயகர் அருளால், பார்வதி, பரமசிவனை மணந்து கொண்ட இந்த சம்பவத்தை கேட்கும், சொல்லும், படிக்கும் யாவரும் அன்பு, அறிவு, அழகு, அடக்கம் எல்லாமும் நிறைந்தவரை இல்வாழ்க்கைத் துணையாக அடைவர். சகல சௌபாக்யங்களும் அவர் வாழ்வில் சேரும்...” என்ற, புராணக் கதையின் பலனையும் சொன்னார்.

பின்னர், விநாயகரை தேவர்கள் வழிபட்ட சில சம்பவங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

விநாயகரை பூஜித்த விண்ணவர்கள்

“நேமிச வனத்து முனிவர்களே, விக்னங்களைப் போக்கியருளும் விநாயகரை, விண்ணவர் பலரும் பல்வேறு சமயங்களில் வழிபட்டு வரம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவற்றுள் சில சம்பவங்களைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்...!” என்று கூறுத்தொடங்கினார், குதமுனிவர்.

“தாருகாசுரன், தேவர்களை வாட்டிய சமயம் அது. அவனை அழிக்க, மகாதேவனின் மகளால் மட்டுமே முடியும் என்பது தெரிந்த தேவர்கள், கயிலை நோக்கி ஓடினார்கள். ஆனால் அங்கோ, ஈசன் தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

அவரது தவத்தைக் கலைத்து, அவரது விசாலமான விழி நோக்கை விசாலாட்சி மீது விழுச் செய்ய என்ன வழி என யோசித்த தேவர்கள், எல்லோரும் ஒன்று கூடி முடிவு செய்து மன்மதனை அனுப்பினார்கள்.

வம்பு வழி என்று தெரிந்தாலும், வேறு வழி இல்லாமல், அம்பு வளியோடு போனான் மன்மதன். அம்பினை அரன் மீது எறிந்தான். பதியின்கதி இப்படியானதே என்று, பதறிப்போனாள் ரதி. பசுபதியை வணங்கி தன் கணவனை உயிர்பித்துத் தர வேண்டினாள். மனம் இரங்கிய மகேசன், மன்மதனை உயிர்நுடன் எழுச் செய்தார். ஆனால், அவன் ரதியின் கண்களுக்கு மட்டுமே தெரிவான் எனச் சொன்னார்.

“அருட் பெரும் ஜோதியே... நான், அருவமாகவே இருந்துவிட வேண்டியதுதானா... உருவம் பெற வேறு வழி ஏதும் இல்லையா...!” என வேண்டினான் காமன்.

“காமனே கலங்காதே... கண நேரமும் தவறாது கணநாதனை கருத்தில் வைத்து துதித்துவா... விரைவில் உன் விருப்பம் ஈடேறும்!” என்றார் சசன்.

மகேசன் சொன்னபடியே மகா கணபதியை மனதில் இருத்தித் துதித்தான், மன்மதன். மனமிரங்கிய கணேசன், அவனுக்குக் காட்சி தந்தார்.

“மன்மதா... உன் மனக்கவலை, விரைவில் தீரும். மகாவிள்ளு, கிருஸ்ணராக அவதரிக்கும் சமயத்தில் நீ அவர் மகனாக பிரத்யும்னன் என்ற பெயரோடு பிறந்து, ரதிதேவி கரம் பிடிப்பாய்!” என்று ஆசியனித்தார்.

அப்படியே அனைத்தும் நடந்தன.”

சொல்லி முடித்த குதமுனிவர், ஆதிசேஷனின் ஆணவம் நீங்கிய சம்பவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“ஓரு சமயம், கயிலைநாதனை தரிசிக்க வந்தார்கள், வானவர்கள். அப்படி வந்தவர்கள், சிரம் தாழ்த்தி சிவனைப் பணிந்தபோதெல்லாம், சின்னதாக ஒரு சிரிப்பொலி சிவனுக்குக் கேட்டது.

காரணம் யார்? எனப் பார்த்த பரமனுக்கு, தமது ஜூடாமகுடத்தின் மீது இருந்த நாகராஜனே அதற்குக் காரணம் என்பது புரிந்தது.

அரனைப் பணிந்தவர்கள், அவரோடு தன்னையும் பணிவதாக எண்ணி, ஆதிசேஷன் அகந்தையோடு சிரிக்கும் ஒலிதான் அது என்பதை உணர்ந்த உமாமகேசன், சினம் கொண்டார். தமது ஜாமகுடத்தின் மேலிருந்த அரவரசனை வேகமாக எடுத்து, தரைமீது வீசி ஏறிந்தார். அந்த வேகம் தாங்காமல், ஆதிசேஷனின் தலை, ஆயிரம் பிளவுகளாகச் சிதறியது.

நடுநடுங்கிப் போனான் நாகராஜன். நமசிவாய மந்திரத்தை நா நடுங்கச் சொன்னான்.

சினம் தனிந்த சிவன், “ஆதிசேஷனே, உன் ஆணவத்தால் வந்த பாவம் நீங்க, ஆனமுகனைத் துதி. அவர் அருளால் நீ நலம் பெறுவாய்!” என்றார்.

விநாயகரை வேண்டி, விரதமிருந்து வழிபட்டான் அரவராஜன். அகம் மகிழ்ந்து அவன் முன்னே காட்சி தந்தார், கஜமுகன்.

“பாம்பரசனே, காவத்தால் உனக்கு ஏற்பட்ட பாவம் நீங்கியது. ஆயிரம் பிளவுகளாகத் தெறித்த உன் தலையில், ஆயிரம் பிளவுகளும் இனி ஆயிரம் தலைகளாக விளங்கும். அன் போடு என்னை வழிபட்ட உன்னை, ஆபரணமாகவும் நான் அணியப்போகிறேன்!” என்று நாகராஜனுக்கு ஆசியளித்த விநாயகர், விஸ்வரூபம் எடுத்தார். அப்படியே ஆதிசேஷனை எடுத்து, தமது உதரபந்தனமாக (வயிற்றைச் சுற்றி அணியும் அணி) அணிந்து கொண்டார். ஆதிசேஷனின் மற்றொரு அம்சத்தை முன்புபோல் ஈசனின் திருமுடிமேல் இருக்கச் செய்து மறைந்தார்.” சொன்ன சூதமா முனிவரிடம்,

“மா முனிவரே... தேவர்களில் இன்னும் யாரெல்லாம் விநாயகரை வழிபட்டிருக்கிறார்கள்?” கேட்டார் ஒரு முனிவர்.

“அகலியைத் தீண்டிய சாபம் நீங்குவதற்காக விநாயகரை வழிபட்டு பலன் பெற்றான், அமரேந்திரன்.

சதுர்த்தி தினம் ஒன்றில் வேழமுகனை கேலிசெய்த சந்திரன், அதனால் சபிக்கப்பட்டு சங்கடத்துக்கு ஆளானான். மனம் வருந்திய சந்திரன், வேழமுகனை வேண்டித் துதித்தான். மனம் திருந்திய மதியை மன்னித்தார், விநாயகன்.

“சந்திரனே, உன் பிழையை மன்னித்ததற்கு அடையாளமாக உன் பிறை வடிவினை என் சிரத்தின் மீது இருத்திக் கொள்கிறேன்...!” என்று சொன்ன

பிள்ளையார், பிறையை முடி மீதனிந்து, பால சந்திர விநாயகராக காட்சியளித்தார்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், மூலப் பொருளான கணபதியை வணங்காதவர்கள் யாருமே இல்லை!” என்று அவர் சொல்லி முடித்தார்.

சற்று நேரத்துக்குப் பின், “குதமாழுனிவரே... அரும்பெரும் தெய்வமாக அனைவரும் வணங்கக் கூடியவராக உள்ள ஆனைமுகனுக்கு, அற்பமாகக் கருதப்படும் ‘அறுகம்புல்’ பிரியமானதாக ஆனது எப்படி?” என்று கேட்டார், நைமிசவன ரிஷி ஒருவர்.

அறுகம்புல்லன் மக்கை

“கவுண்டின்யர் என்னும் மகாழுனிவர், தம் மனைவி ஆசிரியையுடன், இல்லறத்தோடு இணைந்த தூய தவ வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார்.

ஆதி மூலவரான விநாயகர் மேல் அதீத பக்தி மிக்க கவுண்டின்யர், தினமும் அறுகம்புல்லால் அவருக்கு அர்ச்சனை செய்து வந்தார்.

ஒருநாள், ஆசிரியை தன் கணவர் கவுண்டின்யரிடம், சந்தேகம் ஒன்றைக் கேட்டாள்.

“கவாமி, ஆண்டவனுக்கு அர்ச்சிக்க அநேகவிதமான மலர்கள் இருக்க, சாதாரண அறுகம்புல்லினால் அவரை அர்ச்சிக்கிறீர்களோ... ஏன்?”

அமைதி தவழ ஆசிரியையே நோக்கிய கவுண்டியர், புன்னகை ஒன்றைப் புரிந்தார். பிறகு சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஆசிரியேயே... நீ உன் அறியாமையால், அறுகை சாதாரணமாது என்று சொல்லி விட்டாய்... ஆனால், அது எவ்வளவு உயர்வானது என்பதற்கு உதாரணமாக ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஒரு சமயம், தேவலோகத்தில் ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை ஆகியோரின் நடனம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது திலோத்தமையின் அழகில் மயங்கிய யமதர்மன், அங்கிருந்து எழுந்து, தன் மனைவியை நாடி அந்தப்புரம் நோக்கிச் சென்றான்.

யமதர்மன் அப்படிச் சென்ற போது, அவன் உடலில் இருந்து வெளிப்பட்ட காமாக்னி, ஓர் அசரனாக மாறியது.

அக்னியெலிடவும் அதி பயங்கரமான வெப்பம் வெளிப்பட்டது அந்த அசரன் உடலிலிருந்து வெளிப்பட, அனலாசுரன் என்று அழைக்கப்பட்டான் அவன்.

அனலாசுரன் சென்ற இடமெல்லாம், பற்றியெரிந்தது. தந்தையான யமதர்மனைத் தவிர, தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் என மூவுலகில் உள்ளோரையும் தன் அடாத செயல்களால் வாட்டி வதைத்தான் அனலாசுரன். அக்னிதேவனே கூட அவனை நெருங்க முடியாமல் அஞ்சி ஒடினான்.

பலகாலம் பயந்து திரிந்தவர்கள், பரம்பொருளைத் துதித்து காப்பாற்ற வேண்டினார்கள். அப்போது, ஓர் அந்தனர் வடிவில் அவர்களிடையே தோன்றினார், ஆனைமுகன். அஞ்ச வேண்டாம் என்று அபயம் அளித்தார்.

அதே வடிவோடு அனலாசுரனைத் தேடிப் போனவர், அவனைக் கண்டதும் தன் சுய உருவை எடுத்தார். விநாயகரை எதிர்க்க வந்தான் அனலாசுரன். அவனை துதிக்கையால் தூக்கி, தம் வாயில் போட்டு விழுங்கினார் விநாயகர்.

அழிந்தான் அனாலசுரன் என்று அனைவரும் ஆனந்தித்த வேளையில், ஆபத்து ஒன்று ஆரம்பமானது.

பிள்ளையாரின் பேழை வயிற்றுக்குள் அனாலசுரன் சென்ற சில கணங்களில், எங்கும் ஓர் உட்ணம் பரவியது. அதைத் தாங்க முடியாமல், அக்னித்தேவனே அலறினான்.

வெப்பம்... சூடு... வெம்மை விநாடிக்கு விநாடி கூடிக்கொண்டே போக, தவிக்கத் தொடங்கினார்கள் தேவர்கள். மன்றை பிளந்து துடித்தார்கள் மன்றனுலகத்தினர்... பறவைகள், விலங்குகள், பூச்சிகள், புழுக்கள் எல்லாம் அப்படியே கருகி விழுந்தன.

‘என்ன காரணம்...! என்ன காரணம்?’ என்று புரியாமல் எல்லோரும் தவிக்க, பிரம்மா சொன்னார்...

“விநாயகரின் வயிற்றுக்குள், அனலாசுரனால் ஏற்படும் வெப்பம் பரவிக் கொண்டு இருக்கிறது. அகில உலகமும் அவரது வயிற்றினுள் அடக்கம் என்பதால், அந்த உட்ணம் உலகம் மூன்றையும் வாட்டுகிறது...! ஆனைமுகனின் மேனி குளிர்ந்தால்தான், இந்த வெப்பம் நீங்கும்!”

நான்முகன் சொன்னதைக் கேட்டதும், கணபதியின் மேனி உஷ்ணத்தைக் குறைக்க, ஆளாளுக்கு ஒரு வழியைத் தேடினார்கள்.

குடம் குடமாக பாலை ஊற்றினார் ஒருவர், அக்னியோ, எங்கே கிட்ட போனால் தானே எரிந்துவிடுமோ என பயந்து பதுங்கி நின்றார்... இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக முயற்சித்தும், அனலாசுரன் ஏற்படுத்திய வெம்மை, பிள்ளையாரை விட்டு நீங்கவில்லை.

அந்த சமயத்தில், மூவுலகிலும் உள்ள முனிவர்கள் அனைவரும் வந்து நின்றார்கள். விநாயகரை வணங்கிவிட்டு, ஒவ்வொருவரும் இருபத்தொரு அறுகம்புற்களால் அவரை அர்ச்சித்தார்கள்.

முதல் அறுகு பட்டதுமே குளிரத் தொடங்கிய கணபதியின் உடல் வெப்பம், முனிவர்கள் யாவரும் அர்ச்சித்து முடித்தபோது, மழைமையாக அகன்றது.

அப்போது கணேசர், “உங்கள் அனைவர்து உபசாரங்களைவிட உயர்வானது, அறுகம்புல்லால் எனக்குச் செய்யும் உபாசனை. எத்தனை பொரிய அளவில் பலவீத் பூக்கள், பத்ரங்களால் எனக்கு அர்ச்சனை செய்தாலும், அறுகும் வன்னியுமே எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை...” என்று சொல்லி மறைந்தார்.

அப்போது முதல், பிள்ளையார் வழிபாட்டில் அறுகுக்கு முக்கிய இடம் வந்தது.

அதுமட்டுமல்ல, ஒரு சமயம், கவுண்டிய முனிவரின் மனைவியான ஆசிரியை, அறுகின் பெருமை பற்றி கேட்டபோது, விநாயகரை வணங்கிவிட்டு அறுகு ஒன்றைத் தந்தனுப்பினார் முனிவர். அதற்கு ஈடாக செல்வம் பெற்றுவரச் சொன்னார்.

இந்திரனால்கூட அதற்கு ஈடாகப் பொன் தர இயலவில்லை. அவனே அந்த முனிபத்தினிக்கு அடிமையாக வந்தான்! அவ்வளவு உயர்வானது அறுகம்புல்!”

சொல்லி முடித்தார், சூதமுனிவர்.

“சூத மகரிடியே... ‘அறுகும், வன்னியும் எனக்குப் பிடித்தமானவை’ என்று பிள்ளையார் சொன்னதாகச் சொன்னீர்களே, அந்த வன்னியின் பெருமை என்ன?” கேட்டார் ஒரு முனிவர்.

வன்னி, மந்தாரை

“அறுகைப் போலவே, வன்னியும், மந்தாரையும் விநாயகருக்கும் உகந்தவை. அதன் உயர்வை விளக்கும் விதமாக, ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன்...!” என்ற சூதமுனிவர், தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“விதர்ப்ப நாட்டில், ஆதேயம் என்றோரு நகரம் இருந்தது. அங்கே, வீரன் என்னும் கொடியவன் ஒருவன் இருந்தான். கொலையும் கொள்ளையுமே அவனுக்குத் தொழில். ஒரு சமயம், அங்குள்ள கோயில் திருவிழாவில் கலந்து கொள்ள வந்த சிலரை தடுத்து கொலை செய்து கொள்ளையடித்தான் வீரன். அப்போது வேறொரு திருடன், வீரனிடமிருந்த செல்வத்துக்காக அவனைத் துரத்தினான்.

தப்பிக்க ஓடிய வீரன், அங்கே இருந்த வன்னிமரம் ஒன்றின் மீது ஏறினான். அப்போது, மரம் அசைந்து இலைகள் உதிர்ந்தன. அவை, கீழே இருந்த விநாயகர் சிலை மீது விழுந்தன. வீரனைத் துரத்திய திருடனும் மரத்தின் மீது ஏறினான்... அப்போதும் இலைகள் விநாயகர் மீது விழுந்தன.

மரத்தின் மீது ஏறிய இருவரும் அங்கேயே சன்றையிட்டதில், தவறி விழுந்து இறந்தனர். மறுகணம், வானுலகிலிருந்து புஷ்பக விமானம் வந்து அவர்களை அழைத்துச் சென்றது.

அறிந்தும் அறியாமலும் எப்படிச் செய்தாலும் கணபதியை வன்னியால் வழிபடுவது, நன்மைகள் பல தரும்!” சொன்ன சூதமுனிவர், “வன்னியின் பெருமைக்கு உதாரணமாக, இன்னொரு சம்பவமும் உண்டு...!” என்று சூதி தொடர்ந்தார்.

“ஒரு சமயம், நான்முகன், வேள்வி ஒன்றைத் தொடங்கினார். அப்போது, தன் மனைவியிரில் ஒருத்தியான காயத்தியை மட்டும் உடன் இருத்திக் கொண்டு, சரஸ்வதியை ஒதுக்கினார்.

அதனால் கோபம் கொண்ட சரஸ்வதி, யாகத்தில் கலந்து கொண்ட தேவர்கள் அனைவரையும் பிரளய நீராகும்படி சபித்தாள். எல்லோரும் நீராக மாறியதும், யாகம் நடந்த இடமே அழிந்து போனது.

நான்முகன், நடுங்கிப் போனார். தேவர்கள் மீண்டும் சுய உருப்பெறவும் யாகம் தொடர்ந்து நடக்கவும் என்ன வழி என யோசித்தார். மனதுக்குள் மகேசனை பூசித்தார்.

உள்ளாம் மகிழ்ந்த உமாமகேசன், உடனே காட்சி தந்தார்.

“பிரும்மனே... யாகத்தைத் தொடங்கிய நீ, முதலில் யாரை வழிபட வேண்டுமோ, அவரை வணங்காமல் ஆரம்பித்துவிட்டாய். எனவே, அவரை நீ வழிபடு!” என்று சொன்னார்.

யோசித்தார் பிரும்மா, ‘யாரை வழிபடவேண்டும்?’ அவருக்குப் புரிந்தது, பிள்ளையாரை வணங்க வேண்டும்...!’

கொஞ்சமும் தாமதிக்காமல், துதிக்கையனை துதிக்கத் தொடங்கினார். ஆனால், காலம் கடந்து கொண்டே போனதே தவிர, கணபதியின் கருணை கிடைக்கவேயில்லை... அப்போது, ஓர் அசாரி எழுந்தது. பிரம்ம தேவனே வன்னி இலையை அர்ச்சித்து கணேசரை வணங்கு... விரைவில் விநாயகர் அருள் கிட்டும்!”

அசாரி சொன்னபடியே வன்னி பத்ரத்தால் பிள்ளையாரை அர்ச்சித்து வணங்கினார் அயன்.

விரைவில் வன்னி மரத்தின் அடியில், மூஷிக வாகனராக காட்சி தந்து அருளினான், ஆனைமுகன்.

தேவர்கள் சுய உரு அடைந்தார்கள். விநாயகர் காட்சிதந்த அதே வடிவில் அவருக்கு ஓர் ஆழகிய விக்ரகத்தைச் செய்து, அதனை மந்தார மரம் ஒன்றில் கீழ் பிரதிஷ்டை செய்து ஏரம்ப கணபதி எனப் பெயரிட்டு வணங்கினார்கள்.

அப்போது முதல், வன்னியும் மந்தாரையும் விநாயகர் வழிபாட்டில் இடம் பிடித்தன.” சொல்லி முடித்த குதர், கொஞ்ச நேர ஓய்வுக்குப் பின் தொடர்ந்தார்.

கார்த்தவீர்யார்ஜுனர்

“தவ முனிவர்களே, விநாயகரை வேண்டி விரதமிருந்து பூஜை செய்து பலன் பெற்றவர்கள் எத்தனையோ கோடிப் பேர் உண்டு. அவர்களுள் முக்கியமான சிலரைப் பற்றி சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்!

கிருத வீரர்யன் எனும் மன்னன், புத்திர பாக்யம் இல்லாமல் தலித்தான். என்னென்னவோ யாகங்களும் பூஜைகளும் செய்தான். ஆனாலும் பலனில்லை.

ஒரு நாள், அவன் கனவில், அவன் தந்தையார் தோன்றி, ஒரு சுவடியை அவனிடம் கொடுத்தார். “மகனே, இதில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி விரதம் இருந்து விநாயகனை வழிபடு... பின்னையார் கருணையால் உனக்கு ஒரு பின்னை பிறப்பான்...!” என்றார். திடுக்கிட்டு எழுந்தான் கிருதவீரயன்.

நிஜமாகவே அவன் கரத்தில் ஒரு சுவடிக்கட்டு இருந்தது. அதனை வேத பண்டிதர்களிடம் தந்து விளக்கம் கேட்டான்.

படித்துப் பார்த்தவர்கள், வியந்தார்கள். “அரசே, இது ஆனைமுகனை வேண்டி கடைபிடிக்கப்பட வேண்டிய அங்காரக சதுரத்தி விரதம். இந்த விரதத்தைப் பற்றி பிரம்மதேவரே சொன்ன விஷயங்கள்தான் சுவடியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதுவரை நாங்கள் அறியாத விரதம் இது என்பதால், இதனைப் படித்து அதன்படியே நீங்கள் விரதமிருக்க உதவுகிறோம்” என்றார்கள், வேத பண்டிதர்கள்.

அப்படியே ஆகட்டும்!” என்று சம்மதித்தான், மன்னன் கிருதவீரயன்.

விசேஷ தினம் ஒன்றில் விரதத்தைத் தொடங்கினான். விக்னம் இல்லாமல் அவன் அனுசரித்த விரதத்தால் மகிழ்ந்த விக்னேஸ்வரன், அருள் புரிந்தார். அதன் பலனாக கிருதவீரயனின் மனைவி சுகந்தை கருவுற்றாள்.

மகிழ்ந்தான், மன்னன். ஆனால், அந்த சந்தோஷம், கருவான குழந்தை உருவாகப் பிறந்த போது, ஒடிப் போயிற்று. காரணம், அரசிக்கு, கைகளும், கால்களும் இல்லாமல் பிறந்தது ஓர் ஆண்குழந்தை.

கதறினாள் ராணி... கலங்கினான் மன்னன்... யார் செய்த விதியோ என்று மதி மயங்கினார்கள் மக்கள்... கடைசியில் கணபதியே கதி என்று, அவன் காலைப் பிடித்தார்கள்.

‘பின்னையார் அருளால் பிறந்த பின்னை, அவர் அருளாலேயே குறை நீங்கப் பெறுவான்!’ என்ற நம்பிக்கை தோன்றியது அவர்களுக்கு.

மகனுக்கு கார்த்தவீரயன் என்று பெயரிட்டான் கிருதவீரயன்.

கணேச மந்திரத்தை மகனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தான்.

அப்பா சொல்லித் தந்த மந்திரத்தை, தப்பாமல் சொல்லி பன்னிரு ஆண்டுகள் தவம் இருந்தான் கார்த்தவீர்யன்.

மூலமந்திரத்தைச் சொல்லி தவம் புரிந்தவன் முன், காட்சி தந்தார், மூஷிக வாகனன்.

“கார்த்த வீர்யா... குறையோடு பிறந்தாலும், நிறைவான மனத்தோடு என்னை வணங்கினாய்... உனக்கு என் ஆசிகள். இந்தக் கணமே உனக்கு ஆயிரம் கரங்கள் முளைக்கும். அதோடு கால்களும் தோன்றும்!” என்று வாழ்த்தி மறைந்தார்.

ஆயிரம் கரங்களும், அர்ஜூனனுக்கு நிகரான் திறமையும் பெற்று எவராலும் வெல்ல முடியாதவனாகத் திகழ்ந்த அவனே, கார்த்த வீர்யாஜூனன்.

தனக்குக் கரங்களும் கால்களும் அருளிய விநாயகருக்கு பிரவாளவனம் எனும் வனத்தில், பவளத்தால் சிலை செய்து வைத்து ஆலயம் எழுப்பி பூஜித்தான் கார்த்த வீர்யார்ஜூனன். பின்னர் ஒரு சமயம், அந்த விநாயகரை வழிபட்டே ஆதிசேஷன், அகிலத்தைத் தாங்கும் சக்தியைப் பெற்றான்!

இந்த விஷயங்கள், சூரசேன மகாராஜாவுக்கு இந்திரனால் சொல்லப்பட்டவை!”

சொன்ன சூதமுனிவரை இடைமறித்து, “சூரசேன மன்னனுக்கு இந்திரன் எதற்காக இந்த சம்பவங்களைச் சொன்னார்? அவர்கள் சந்தித்தது எங்கே?” கேட்டார், ஒரு முனிவர்.

மன்னீல் ரூங்கிய வின்ணக விமானம்

“ஒரு சமயம் புருசன்டி என்னும் புண்ணிய சீலரை தரிசிக்க, பூவுலகம் வந்தான் தேவேந்திரன். அவரை தரிசித்து விட்டுத் திரும்பிய போது. தீயவன் ஒருவனின் தீப் பார்வை பட்டதால், புனிதமான புஷ்பக விமானம், மேலே செல்லாது பூமியில் இறங்கியது.

அந்த விமானம் இறங்கிய இடம், ஐகத்திரபுரி எனும் எழில் நகரம். அந்த நாட்டின் மன்னன் தான், சூரசேனன். தன் விமானம் மீண்டும் பறக்க ஓர் உதவி கேட்டு அரசனிடம் சென்றான், அமரேந்திரன். அப்போதுதான் இந்த சம்பவங்களை அதன் சூரசேனனுக்குச் சொன்னான்!” என்றார் சூதமுனிவர்.

“குத மகரிஷியே, இந்திரன் தேடிப்போய் தரிசித்த புருசன்டி முனிவர் யார்? அரசனிடம் இந்திரன் கேட்ட உதவி என்ன? இவற்றை அன்போடு சொல்ல வேண்டும்.” கேட்டனர் முனிவர்கள் சிலர்.

சங்கடஹர சதுர்த்தி வீரத மக்கம்

“தன்டக வனத்தில் வசித்த கொடிய வேடன், விப்ரதன். கொலை, கொள்ளள செய்யத் தயங்காதவன், அவன். ஒரு சமயம், முற்கலர் என்ற முனிவரை அவன் கொள்ளளயடிக்க முயன்றபோது அவர், அவனை நல்வழிப்படுத்தி, மூலப்பொருளின் மூலமந்திரத்தை உபதேசித்தார்.

முற்கலர் சொன்ன மூலமந்திரத்தை முக்காலமும் ஜபித்த விப்ரதன், விநாயகர் அருள் பெற்றான். அவனது உருவம் கூட விநாயகரைப் போலவே மாறி, புருவங்களுக்கு மத்தியிலிருந்து துதிக்கை தோன்றியது. அன்று முதல், விப்ரதன் ‘புருசன்டி’ என அழைக்கப்பட்டார். பின்னளையாரின் தரிசனம் பெற்றதால் புனிதனான அவரைப் பார்க்கவே, அமர்லோகத்திலிருந்து பூவுலகு வந்தான் இந்திரன்.

அப்போதுதான், விண்ணுலகம் திரும்புகையில் விதியின் வசத்தால் கொடியவனின் பார்வைபட்டு விண்ணவர்கோனின் விமானம் பூமியில் பதிந்தது.

சங்கடஹரசதுர்த்தி விரதம் அனுஷ்டித்து விநாயகரை வழிபட்ட யாராவது, அந்த விரத பலனைத் தந்தால் மட்டுமே, தன் சங்கடம் தீரும் என்பதை அறிந்தான், அமரேந்திரன்.

அப்படி ஓர் உதவியையே மன்னன் சூரசேனனிடம் கேட்கச் சென்றான். அந்த சமயத்தில் தான், விநாயகரின் பெருமைகளை சூரசேனனுக்குச் சொன்னான் இந்திரன்.

பின்னர், சங்கடஹரசதுர்த்தி விரதமிருந்த ஒருவர், தனது விரத பலனை இந்திரனுக்குத் தர, அதன் பயனால், விண்ணுலகம் திரும்பினான் விழ்ணவர்கோன்.”

கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டு, தொடர்ந்தார் குதர்.

“வாமனர் மகாபலியை அடக்கும் வல்லமை பெற்றது, பரசுராமர் தன்

சபத்தை ஈடுபெற்ற வல்லமை பெற்றது இவையெல்லாம் கூட, கணேசனின் கருணையால்தான்.

அதுமட்டுமல்ல, அகத்தியரின் கமண்டலத்தில் அடைபட்டுக் கிடந்த காவிரியை, அகிலம் தழைக்க ஒடும்படி செய்தவரும் ஆணைமுகன்தான்!” என்ற சூதர், அந்த சம்பவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

காகம் கவிழ்த்து காவிரி கமண்டலம்

“ஒரு சமயம், அகத்திய முனிவர் ஈசன் ஆணைப்படி பூவுலகம் சென்றபோது, அவரது வேண்டுதலுக்கு இணங்க, ஆகாய நதியான காவிரியை அகத்தியரின் கமண்டலத்தில் அடங்கும்படி செய்தார் ஈசன்.

காவிரியோடு அகத்தியர் பூவுலகு வந்த சமயம், சூரபன்மனின் கொடுமையால் பூமி வறண்டு கிடந்தது. அப்போது, அவனியைக் காக்க மனம் கொண்டார் ஆணைமுகன்.

அகத்தியர் இருந்த இடத்திற்குச் சென்ற கஜமுகன், ஒரு காகமாக உருமாறினார். கமண்டலத்தை அருகே வைத்து விட்டு, தியானத்தில் ஆழந்திருந்தார். குறுமுனி. இதுதான் சமயம் என்று, கமண்டலத்தின் மீது அமர்ந்து அதனைக் கவிழ்த்து விட்டார் கணபதி.

விரிந்து பரவி ஓடத் தொடங்கியது காவிரி. சலசலத்து நதி ஓடிய சத்தம் கேட்டு பதறி விழித்தார் அகத்தியர். கமண்டலத்தைத் தட்டி விட்ட காகம், பறந்தது. கோபத்தோடு அதனை நோக்கி கையை வீசினார் அகத்தியர். மறுநிமிடம், காகம் சிறுவனாக மாறி சிரித்தபடி நின்றது.

‘யாரோ மாயம் செய்கிறார்கள்!’ என்று நினைத்த அகத்தியர், சினத்தோடு சிறுவனை நோக்கினார். ‘நறுக்கென்று அவன் தலையில் குட்ட நினைத்து கையை ஓங்கினார்.

ஓங்கின கை தலையில் பதியும் முன், ஓங்கார ரூபனாக மாறி நின்றான், சிறுவன். குறுகுறுத்துப் போனார், குறுமுனி. குட்டுவெதற்காக ஓங்கிய கையை, தம்தலை மீதே இறக்கி குட்டிக் கொண்டார்... வணங்கினார். அறியாமல் செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்க வேண்டினார்.

கருணையோடு மன்னித்தார் கணேசன். “விரிந்து பரந்து ஒட்டடும் காவிரி!” என வாழ்த்திய வாரணமுகன், “அகத்தியரே... நீ இப்போது என்னை வழிபட்டது போல, தலையில் குட்டிக் கொண்டு எவர் எம்மை வழிபட்டாலும், அவர் வேண்டிய யாவும் பெறுவர்!” என்று கூறி மறைந்தார்.

அகத்தியர் மட்டுமல்ல, இலங்காதிபதியான ராவணன் கூட, ஒரு சமயம் இப்படிப் பிள்ளையாரைக் குட்ட நினைத்து, பிறகு தன்னைத் தானே குட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்...”

“எப்போது? எதற்காக?” அவசரமாகக் கேட்டார் ஒரு முனிவர்.

ஆத்ம லிங்கத்தைக் காத்து ஆனைமுகன்

ஒரு சமயம், கயிலைவாசனை வேண்டி கடுந்தவம் இருந்தான் ராவணன். அவன் தவத்துக்கு இரங்கிய, கங்காதரன், அவன்முன் காட்சி தந்தார்.

“ராவணா... என்ன வேண்டுமோ கேள்!” என்றார் வேணிநாதன்.

“முக்கண்ணாரே... மூவுலகும் அழியும் ஊழிக்காலத்திலும், என் நாடு மட்டும் அழியாமலிருக்க வேண்டும்!” எனக் கேட்டான் ராவணன்.

“இலங்காபதியே, இதோ இந்த லிங்க வடிவத்தினை உன் தேசத்தில் இருத்தி விட்டாயானால், உன் நாடு நிரந்தரமாக இருந்துவிடும்!” என்று சொல்லி, ஆத்ம லிங்கத் திருமேனி ஓன்றை அவனிடம் தந்தார் இடபவாகனன். மகிழ்வோடு பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான் இலங்கை வேந்தன்.

அழிவு அவனுக்கு இல்லை என்றால், மூவுலகுக்கும் அது ஆபத்தாக அல்லவா ஆக்கிலிடும்...! அதனால் நடுங்கினார்கள் தேவர்கள். பயந்து ஒடுங்கினார்கள்.

அஞ்சிய தேவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஆனைமுகன் முன்சென்று நின்று காக்கும்படி கெஞ்சினார்கள்.

“அபயம் தந்தேன்!” என்றார் ஜங்கரன். வருணனை அழைத்து, ராவணன் வயிற்றில் நீர் நிரம்பும்படி செய்யச் சொன்னார்.

அப்படியே செய்தான் வருணன். அதனால், ராவணனுக்கு சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

‘புனிதமான சிவலிங்கத்ததைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, எப்படி சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்வது?’ இலங்கேசன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், அந்தணக் சிறுவன் வடிவில் அவன் முன் சென்று நின்றார் விக்னேஸ்வரன்.

சிறுவனைக் கண்டதும் மனதிற்குள் ஒரு வழி தோன்ற, சிறுவனே இந்த சிவலிங்கத்தைச் சிறிது நேரம் உன் கரங்களில் வைத்திரு... நான் சிரம பரிகாரம் செய்து விட்டு வந்து வாங்கிக் கொள்கிறேன்... என்றான் ராவணன்.

“சரி!” என்று சொன்ன சிறுவன், நிபந்தனை ஒன்றையும் விதித்தான்.

“ஜயா... நான் மிகவும் சிறு ‘பிள்ளை’ என்னால் இந்தச் சிவலிங்கத்தை நீண்ட நேரம் வைத்திருக்க முடியாது. எனவே, எனக்குக் கைவலிக்கும் போது, நான் உங்களை மூன்று முறை கூப்பிடுவேன். அதற்குள் வரவில்லையென்றால், கீழே வைத்துவிடுவேன்...!”

சிறுவன் சொன்னதை ஓப்புக் கொண்டு, ஆத்மலிங்கத்தைப் புதித்து அவனிடம் தந்துவிட்டு, அவசரமாக ஓடினான் ராவணன்.

அதற்காகத்தானே காத்திருந்தார் பிள்ளையாக வந்திருந்த பிள்ளையார்! சட்டென்று ராவணனை மூன்று முறை கூப்பிட்டு விட்டு, ஆத்மலிங்கத்தை அதே இடத்தில் வைத்து விட்டார்.

பதறிப்போய் ஓடிவந்தான் ராவணன்... தன் முழுவலிமையையும் உபயோகித்து, லிங்கத்தை தரையிலிருந்து எடுக்க முயன்றான். ஊறுறும்... எடுக்க வரவேயில்லை.

ராவணனின் ஏமாற்றம், கோபமாக மாற சினத்தோடு சிறுவனை நெருங்கினான். அவன் தலையில் குட்டுவதற்காக, வேகமாகக் கையை ஓங்கினான். அது தலையில் விழும் முன், வேழமுகனாக மாறி நின்றான், சிறுவன்.

பதறிப் போன ராவணன், ஒங்கிய கையை அப்படியே தன் சிரத்தில் பதித்து குட்டிக் கொண்டான். மன்னிக்கும்படி வேண்டினான்.

கருணையோடு மன்னித்த கரிமுகன், வரம் பலவும் தந்து மறைந்தார்.

ஆத்மலிங்கம் ராவணன் வசம் சென்றுவிடாமல் காத்த ஆனைமுகனைப் போற்றினார்கள் அமர்கள்.

பின்னர், “நேமிச வனத்து முனிவர்களே, கணநாதனின் அவதார வடிவங்கள் பற்றிய விவரங்கள், விநாயக பூராணத்தின் லீலா காண்டத்தில் விளக்கமாக உள்ளன. அவற்றை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்...!” என்று கூறி விட்டுத் தொடர்ந்தார், சூதமுனிவர்.

லீலாகாண்டம் வக்ர துண்ட விநாயகர்

முனிவர்களே...! முன்பொரு சமயம், முக்கண்ணன், தன் குமாரன் குமரனுக்கு, விநாயகரின் அவதாரத் திருவிளையாடல்களைக் கூறினார். அவற்றை இப்போது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்...”

பிள்ளையாரின் பேழை வயிற்றுக்குள், பிரபஞ்சம் இருப்பதை, பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூவரும் கண்டதாக முன்பு சொன்னேன் அல்லவா...?

அப்போது அவர்களுக்குக் காட்சியளித்த அவதாரமே, வக்ரதுண்டர் வடிவம். வக்ரம் என்றால் துண்பம், தடை என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. அவற்றை நீக்குபவர் (துண்டிப்பவர்) என்பாதலேயே இந்த கணபதிக்கு, வக்ரதுண்டர் என்ற பெயர் வந்தது.

ஊழி முடிவுக்குப்பின், மும்மூர்த்திகளும் உலகைப் படைக்க முற்பட்டபோது, அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தடைகளை (வக்ரங்களை) நீக்கியவர் இந்த வக்ர துண்டர்.

மும்மூர்த்திகளையும் விழங்கி, தம் வயிற்றுக்குள் அடங்கி இருந்த பேருலகினைக் காணச் செய்த பேழை வயிறோன், பின்னர் பிரம்மனைத் தமது துதிக்கை மூலமும், விஷ்ணுவையும் சிவனையும் தம் இரு காதுகள் வழியாகவும் வெளியேற்றினார். அதுவே விநாயகரின் முதல் திருவிளையாடல்.

சிந்தாமணி வீராயகர்

ஒரு சமயம், பூவுலகினைச் சுற்றிப்பார்க்க ஆவலோடு வந்தான் அமரேந்திரன். அப்போது, மண்ணூலகினருக்கு உரிய பசியும் தாகழும் அவனையும் பற்றிக் கொண்டது.

களைப்போடு வந்த அவனுக்கு கபில மாழனிவர், கனிவோடு கனிவகைகளைத் தந்து உபசரித்தார். அதனால் மகிழ்ந்த இந்திரன், தன்னிடமிருந்த சிந்தாமணி அதிசயமணியை கபில முனிவருக்குத் தந்தான். கேட்டவற்றையெல்லாம் தரக்கூடிய சிந்தாமணியின் மூலம், எல்லோருக்கும் உதவி வந்தார் கபிலமுனிவர்.

கணன் எனும் அரசன், வேட்டைக்கு வந்தபோது வழியில் இருந்த கபில முனிவரின் ஆசிரமத்தைக் கண்டான். உள்ளே சென்று முனிவரைப் பணிந்தான்.

கணனை அன்போடு வரவேற்ற முனிவர், சிந்தாமணியின் உதவியால், அவனுக்கும் அவனது படைவீரர்களுக்கும் உணவளித்து உபசரித்தார். சந்தோஷப்படுவதற்கு பதிலாக, சஞ்சலப்பட்டான் மன்னன் கணன்.

‘அரசனாகிய தன்னிடம் இருக்க வேண்டிய இந்த அதிசய மணி, ஆண்டியான இவரிடமல்லவா. இருக்கிறது...! என நினைத்தவன், பொறாமையை மறைத்துக் கொண்டு,

“முனிவரே... தங்களிடம் இருக்கும் சிந்தாமணியை, எனக்கு தந்து அருள வேண்டும்!” என பணிவோடு கேட்டான்.

“மன்னா... இது, இந்திரனால் எனக்களிக்கப்பட்ட பரிசுப் பொருள்... எனவே, இதனை நான் பிறருக்குத் தர இயலாது!” சொன்னார் முனிவர்.

அவ்வளவுதான்... பணிவு பறந்து போக, மணியை எப்படியாவது பெற்றுவிடத் துணிந்த கணன், வலுவில் அதைப் பறித்துக் கொண்டு போனான்.

கணன், சிந்தாமணியைப் பறித்துக் கொண்டுபோன கணம் முதல், ஒளி இழந்து போனது கபில முனிவரின் ஆசிரமம். ஓவ்வொரு கணமும் கபில முனிவரின் வருத்தத்தின் கணம் கூடிக் கொண்டே போனது.

அப்போது ஓர் அசாரி எழுந்தது...

“கபிலாரே... கண்ணிடமிருந்து சிந்தாமணியை திரும்பப் பெற்றுத்தர வல்லவர், கணபதி மட்டுமே... அவரை பூஜித்தால், உமது அல்லல் நீங்கும்!”

அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு, கணபதி பூஜையைத் தொடங்கினார், கபில முனிவர். ஹோமங்களும் யாகங்களும் செய்து பூஜித்தார்.

கபில முனிவரின் மீது கருணை கொண்டு காட்சி தந்தார் கணநாதன். மன்னன் கணனை அழித்து, சிந்தாமணியை திரும்பப் பெற்றுத் தருவதாக வாக்களித்தார்.

அப்படியே செய்தார்.

பிள்ளையார் திரும்பப் பெற்றுத் தந்த சிந்தாமணியை, அவரிடமே தந்தார், கபில முனிவர்.

“கணநாதரே... உயர்வான இம்மணி, இனி உம்மிடமே இருக்க வேண்டும்... இதனை எப்போதும் நீர் தரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்!” என வேண்டினார்.

அப்படியே அதனை ஏற்று தம் மார்பில் அணிந்து கொண்டார், விநாயகர். அன்று முதல், சிந்தாமணி விநாயகர் சென்ற திருநாமமும் அவருக்கு ஏற்பட்டது!

சிந்தூர விநாயகர்

ஒரு சமயம், பிரும்ம தேவர் கொட்டாவி விட்டபோது, அதிலிருந்து ஓர் அரக்கன் தோன்றினான். சிந்தூர வண்ணத்தில் அவன் இருந்ததால், சிந்தூரன் என அழைக்கப்பட்டான்.

அவனைக் கண்டு பயந்த பிரம்மா, அவன் கேட்காமலே சில வரங்களைத் தந்தார். அதன் பலனாக அவன் மூவுலகையும் மிரட்டத் தொடங்கினான்.

கலங்கிய யாவரும், கணேசனைப் பணிந்தனர்.

காட்சி தந்த கணபதி, “உங்கள் கவலை தீர்க்க, உமாதேவியார் திருவயிற்றில் விரைவில் நான் அவதரிப்பேன்!” என்று கூறி மறைந்தார்.

கருணாமூர்த்தி சொன்னதுபோலவே, கருவற்றால் உமாதேவி. அதனை அறிந்த சிந்தாராசரன், காற்றின் வடிவில் அம்பிகையின் அகப்பையில் நுழைந்து, அங்கிருந்த கருவின் தலையினைத் திருகி எடுத்துப் போனான்.

உரிய காலத்தில் உமாதேவிக்கு குழந்தை பிறந்தது. ஆனால், தலையின்றிப் பிறந்த தனயனைப் பார்த்து பரிதவித்தாள், பார்வதி... பதறினார்கள் எல்லோரும். முன்பொரு சமயம், கஜமுகன் எனும் அசரன் கேட்ட வரத்தின்படி, அவனது தலையை தன் குழந்தைக்குப் பொருத்தினார் ஈசன். அதனால், அவரது பிள்ளைக்கு, ஆனைமுகன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

கர்வத்தோடு திரிந்த சிந்தாரனை அழித்திடும்படி கணநாதனிடம் வேண்டினார்கள் தேவர்கள்...!

உடனே புறப்பட்ட ஓங்கார ரூபன், சிந்தாரானுடன் போருக்குச் சென்றார்.

நீண்ட போருக்குப் பின் விசுவருபம் எடுத்த விநாயகர், சிந்தாரனை தம் துதிக்கையால் தூக்கியெடுத்து நக்ககி, அவனது உதிரத்தை தம் உடலில் பூசிக் கொண்டார். அதனால் அவரது உடல் செந்நிறமானது.

சிந்தாரன் அழிந்தான் என்று மகிழ்ந்தார்கள் அனைவரும். அதோடு, சிந்தார வண்ணராய் விளங்கிய விநாயகரை, சிந்தாரவிநாயகர் என அழைத்துப் போற்றினார்கள்.” சொன்ன சூதமுனிவர், விநாயகரின் மற்ற திருவிளையாடல் களையும் கூற ஆரம்பித்தார்.

முஷ்க வாகனா்

இமயமலையின் அடிவாரத்தில் ஆசிரமம் அமைத்து, தவம் புரிந்து வந்தார் சவுபரிமுனிவர். அவரது மனைவி மனோரமை, கற்பொழுக்கம் தவறாத பதிவிரதை.

ஒருசமயம், அந்த ஆசிரமத்தின் வழியாக ஆகாயத்தில் பயணித்த கிரெளஞ்சன் எனும் கந்தர்வன், மனோரமையின் ஆழகில் மனதைப் பறிகொடுத்தான். உடனே, தரை இறங்கி, தகாத செயல்புரிய முற்பட்டான்.

அப்போது, அங்கு வந்த சவுபரிமுனிவர், தன் தர்மபத்தினி, தர்மசங்கடத்தில் இருப்பதைக் கண்டார்... கோபம் கொண்டார். ஆத்திரத்தோடு கந்தவர்னைப் பார்த்து,

“துஷ்டனே... வளையில் மறைந்து வாழும் மூலிகமாக (எலி) நீ மாறக் கடவாய்!” என்று சாபமிட்டார். மறுநிமிடம், எலியாக மாறி ‘கீச் கீச்’ எனக் கத்த ஆரம்பித்தான் கிரெளஞ்சன்.

அப்படிக் கத்தியபடியே முனிவரைச் சுற்றி வந்தான். அது கெஞ்சவது போல் இருக்க, மனமிரங்கிய முனிவர், “கிரெளஞ்சனே, விநாயகப் பெருமான், விரைவில் பராசவ முனிவர் ஆசிரமத்தில் அவதரிக்கப் போகிறார்.. அப்போது நீ அவருக்கு வாகனமாவாய்!” என வரம் தந்தார்.

காலம் கடந்தது.

பூவுலகில், அபினந்தனன் என்ற மன்னன், தன்னை வணங்காமல் ஒரு யாகம் நடத்துவதை அறிந்து, அதனை அழிக்க, ‘காலரூபி’ எனும் பயங்கர பூத்ததை அனுப்பினான் தேவேந்திரன்.

அந்தக் காலரூபி, அபினந்தனின் யாகத்தை அழித்த பின்னரும், ஆவேசத்தோடு பல கொடுமைகளைச் செய்து வந்தது.

காலரூபியின் காலம் முடிவடைய வேண்டிய சமயத்தில், வரேண்யன் என்ற அரசனின் மகனாகப் பிறந்தார். மதோற்கடன். அவரது யானை முகம் வடிவம் கண்டு பயந்த அரசன், அவரைக் காட்டில் விட்டான்.

கானகத்தில் விடப்பட்ட கணேசனைக் கண்டெடுத்து வளர்த்தார் பராசவ முனிவர். வக்ரதுண்டர் அங்கே வளர்ந்து வருவது அறிந்து, அங்கு வந்து அவரை வணங்கினார்கள் தேவர் கள். காலரூபியின் காலத்தை முடிக்கும்படி வேண்டினார்கள்.

‘சரி’ என்று புறப்பட்டார் கஜமுகன்.

அப்போது, பராசவரின் ஆசிரமத்தினுள் வளை அமைத்து வளையவந்து அனைத்தையும் குதறிக் கொண்டிருந்த மூலிகத்தைக் கண்டார் கணபதி. அது, கிரெளஞ்சன் என்பதை உணர்ந்தார். தன் பாசத்தால் கட்டி இழுத்தார்.

மூலிகத்தைத் தன் வாகனாமாக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போய், காலரூபியின் ஆயுளை முடித்தார்.

அன்று முதல், மூலிகமே ஆனைமுகனின் முக்கிய வாகனமானது.

பிள்ளையார்ன் பிள்ளை

ஒரு சமயம், பிரம்மாவிடம் இருந்த வேதங்களை, சங்காரசுரன், கமலாசுரன் எனும் இரு அரக்கர்கள் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள்.

வேதங்களைக் காக்க, வேறு யாரை வேண்டுவார் பிரம்மா? விநாயகரைத்தான் வேண்டினார்.

அசுரர்களை வென்று, வேதங்களை மீட்டு வருவதற்காகப் புறப்பட்ட விநாயகர், யாகம் ஒன்றைச் செய்து, அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட மயிலை தமது வாகனமாக்கிக் கொண்டு, மழுரேசர் என்ற திருநாமத்தோடு சென்றார்.

அவரோடு துணையாக, அவரது துணைவி புத்தி தேவியும் சென்றாள்.

முதலில் கமலாசுரனுடன் போரிட்டார், கணபதி. அப்போது அவருக்கு உதவ, தனது கோபத்தின் அம்சமாக ஒரு மகனைப் படைத்தாள் புத்திதேவி.

எல்லோர்க்கும் எல்லா நலன்களையும் தரக் கூடியவன் என்ற வகையில், இலாபன் என்று அவனுக்குப் பெயரிட்டாள்.

அசுரனை எதிர்த்து, பிள்ளையாரும் அவரது பிள்ளையும் போரிட்டார்கள்.

முடிவில், கமலாசுரனும், சங்காரசுரனும் சம்ஹாரம் செய்யப்பட்டார்கள். அசுரர்கள் மடிந்தார்கள் என்று மகிழ்ந்தார்கள், எல்லோரும். கமலாசுரன், சம்ஹாரிக்கப்பட்டபோது அவன் உடல் மூன்று துண்டுகளாக விழுந்த இடத்தில், மழுரேச விநாயகருக்கு ஓர் ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டார்கள்.

அந்த இடம், திரிசித்தசேஷத்ரம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. அங்கு காட்சி தரும் கணபதி, 'மழுரேசர்' என்ற திருநாமம் பெற்றார்.

கஜமுகனை அழ்த்து கஜானனீ

அமரர்களிடம் அசுரர்கள் தோற்றுப் போய்க் கொண்டிருந்த காலம் அது. இப்படியே போனால் தங்கள் இனமே அழிந்துவிடுமோ என்று அஞ்சினார்கள் அசுரர்கள். தக்க வழி சொல்லும்படி தங்கள் குல குருவான சுக்ராச்சாரியாரிடம் வேண்டினார்கள்.

கொஞ்ச நேரம் யோசித்த அசர்குரு, யோசனை ஒன்றைச் சொன்னார்.

“அசர்களே... மாழனிவரான மாகதமுனிவரின் வாரிசாக, அசர் குலத்தில் எவரேனும் பிறக்க வாய்ப்பு உண்டானால், அப்படிப் பிறக்கும் குழந்தை மூலம், அசர் குலம் செழிக்கும். அதற்கு அடையாளமாக, அக் குழந்தை யானைத் தலையுடன் பிறப்பான்!”

குரு சொன் னதைக் கேட்டதும் அசர்கள், தங் களுக்குள் கலந்தாலோசித்தனர். தங்கள் இனத்திலேயே அழகான ‘விபுதை’ என்பவளை, மாகத முனிவருக்குப் பணிவிடை புரியும்படி அனுப்பி வைத்தனர்.

மாதவம்புரிந்து கொண்டிருந்த மாகத முனிவருக்கு, அல்லும் பகலும் பணிவிடைகள் செய்தாள் விபுதை.

ஆனாலும் மாகதர் அவளை ஏற்றுத்தும் பார்க்காமல் போகவே, யோசித்த விபுதை, அவரைக் கணவராக அடைய வேண்டும் என வேண்டி தவம் புரிந்தாள்.

நீண்ட காலத்துக்குப் பின் கண்விழித்த மாகத முனிவர், இரண்டு யானைகள் காதல் புரிவதைக் கண்டார். அவரது மனமும் சற்று தடுமாற, அந்த சமயத்தினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, விபுதை அவர் மனைவி ஆனாள். அதன் மூலமாக மாகத முனிவரின் வாரிசாக, மத்யானைத் தலையுடன் ஒரு மகன் பிறந்தான், விபுதைக்கு.

யானை முகத்துடன் பிறந்த அவன் கஜமுகாசரன் என்றே பெயர் பெற்று மூவுலகையும் வென்று அசர்களின் அரசனாக திகழ்ந்தான்.

முன்பு அசர்களை பயமறுத்திய அமர்கள் இப்போது கஜமுகாசரனைக் கண்டு அஞ்சி ஒடினார்கள். அரவணைத்துக் காக்கும்படி, அரவன் வேண்டினார்கள்.

உரிய காலத்தில் உமாசதனாகத் தோன்றும் மகன், உம் குறை தீர்ப்பான்” என ஆசியளித்தார், உமைபாகன்.

ஒருநாள், உத்யான வனத்தில் உள்ள மன்டபம் ஒன்றில் வரையப்பட்டிருந்த ஒவியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், ஈசனும்,

ஸ்ஸ்வரியும். அப்போது, களிறு, பிடி என இரு யானைகளின் உருவம் தீட்டப்பட்ட ஓலியத்தினை அவர்கள் உற்றுப் பார்க்க, அதிலிருந்து ஓர் உருவம் புதிதாகப் பிறந்தது. ‘ஓம்’ எனும் பிரணவத்தின் வடிவாக, யானைத் தலையுடன் தோன்றிய அக்குழந்தையை தங்கள் மகனாக பாவித்து மகிழ்ந்தனர், மகேசனும் மகேஸ்வரியும்.

அதே சமயம், அலறியபடி ஒடி வந்தார்கள் அமர்கள்.

“மகாதேவா! கஜமுகாசுரனின் கொடுமை, நாளுக்கு நாள் கூடிக் கொண்டே போகின்றது. இனிமேல், தேவர்கள் யாவரும் தினமும் தன் அரசவைக்கு வந்து தலையில் குட்டிக் கொண்டு, தோப்புக்கரணம் போட்டு தன்னை வணங்கி விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று புதிதாக உத்தரவு போட்டிருக்கிறான் அசரன்...!” நடுங்கியபடி சொன்னார்கள்.

அனைத்தையும் கேட்ட அர்த்தநாரி, தம் மகனை புன்னகை தவழ் பார்த்தார். அதன் பொருள் உணர்ந்த கஜானன், உடனே புறப்பட்டார்.

கஜமுகாசுரனின் வீரர்களுக்கும் கணேசனுக்கும் இடையே போர் ஆரம்பமானது. அசர வீரர்களை, தூசிபோல் தூக்கி வீசினான், தும்பிக்கையான்.

முடிவில், கஜமுகாசுரன் தானே நேரில் வந்து போர் புரியக் தொடங்கினான். நீண்ட காலம் நடந்தது போர்.

‘தேவர்களாலோ, மனிதர்களாலோ, ஆயுதங்களாலோ தனக்கு மரணம் ஏற்படக் கூடாது என ஈசனிடம் வரம் பெற்றிருந்த கஜமுகாசுரனை, எப்படி அழிப்பது? கணநேரம் யோசித்த கணநாதன், ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

சட்டென தன் கொம்பு ஒன்றை (தந்தம்) ஒடித்து ஏறிந்தார். அது, கஜமுகனின் கதையை முடித்து விட்டு மீண்டும் கணபதியிடமே வந்து சேர்ந்தது. பூமாரி பொழிந்தார்கள் தேவர்கள். அப்போது தீடிரென மாபெரும் பெருச்சாளியாக உயிர்பெற்று எழுந்தான் கஜமுகாசுரன். அப்பெருச்சாளியை அடக்கி தமது வாகனாமாக்கி கொண்டார் கணேசன். கஜமுகாசுரனை அழித்த கஜமுகனைப் பணிந்தார்கள் அனைவரும்!

இப்படித் தன்னை நம்பியோரைக் காத்து, அவர்கள் துயர் தீர்க்க தும்பிக்கையான் செய்த அற்புதங்கள் ஏராளம் ஏராளம்!

அதியற்புதமான இந்த கணேசபுராணத்தை எழுதியவர், படித்தவர், கேட்டவர், சொன்னவர் யாவரும் சகலவித மங்களங்களையும் பெற்று மகோன்னதமான வாழ்ந்தார்கள். திருமணப்பேறு, புத்திரபாக்யம், முயற்சிகளில் வெற்றி, கல்வி, ஞானம் என யார் என்ன வேண்டி இப் புராணத்தைப் படித்தாலும் அவர் அதனை நிச்சயம் பெறுவர்.

சதுர்த்தி தினத்தில் கணேசனின் இந்த சரிதத்தைப் படிப்பவர், சங்கடம் யாவும் நீங்கி சந்தோஷம் பெறுவார்.

குதமுனிவர், கணேச புராணத்தைச் சொல்லி முடித்தார். நன்றி கூறி அவரைப் பணிந்து வணங்கினார்கள், நெமிச ஆரண்ய முனிவர்களே.

வநாயகர் புராணம் முற்றிற்று.

திருப்புகழ்

கைத்தல நிறைகணி யப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக
கற்றிடு மடியவர் புத்திரி லுறைபவ
கற்பக மெனவினை கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடு மரண்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே
முத்தமி ழடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை யிபமாகி
அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே

பிள்ளையாளின் 21 திருநாமல்களை பூர்ணமாக்கி சொற்றுகின்றன

பிள்ளையாளின் 21 திருநாமல்கள்

01. கணேசன் - க. உலகம் - ணபிரம்மம் உலக உயிர்களுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் தலைவனாகத் திகழ்வதால் கணேசன்
02. ஏகதந்தன் - ஏகானில் மாயை தந்தன் எனில் மறைந்திருப்பவன் மாயைக்கு ஆட்படாமல் விலகி நிற்பவன் என்பதால் ஏகாந்தன்
03. சிந்தாமனி - சிந்தை, மனம், மனி, பிரகாசம் பக்தர் மனதில் அங்ஙான இருள் நீங்கி ஒளி பரவச் செய்பவன் எனவே, சிந்தாமனி
04. விநாயகன் - வி - நிகரற்ற நாயகன் தலைவன் தனக்கு நேரில்லாத் தலைவன்
05. ஞெழ்மாஜன் - மோட்சத்தை அடைய விரும்புவோர்க்கு வழிகாட்டுவதால், ஞெழ்மாஜன்
06. மழுஷேசன் - வணங்காதவரை மாயையில் மூழ்கச் செய்தும் பத்தர்களை மாயை நெருங்காமலும் செய்பவன், மழுஷேசன்
07. வெம்போதரன் - உலகினேய உள்ளாக்கியிருப்பதால் பெரிதாகக் காணப்படும் வயிற்களை உடையவன், (லம்ப - பெரிய, உதரன், வயிறினை, உடையவன்)
08. கஜானன் - ஆஸவம் எனும் யானையை அடக்கும் வல்லமை உள்ளவன் யானைமுகன்.
09. ஹேஹம்பன் - ஹேஹ, கல்டப்படுவோர்கள், ரம்ப காப்பவன் ஆகிய பிரம்மம் தீளர்களைத் காத்து ரசிப்பவன்.
10. வக்ரதுண்டன் - வக்ர, தீயதுண்டன், (துண்டிப்பவன்) பத்தர் தம் வாழ்வில் வரும் தீவைகளைத் தருபவன் இப்பெயர் பிள்ளையாருக்கு பார்வதி வைத்தது.
11. ஜேவெழ்மாஜன் - ஜேவெடன், முள்ளவன் அனைத்துக்கும் முன்பாக முதற்பொருளாகத் தோன்றி எல்லாவற்றையும் நடத்துவதவன்.
12. நீஜஸ்தந் - நிஜ, உண்மையாக, ஸ்வதி - நிறைந்து நிலைத்திருப்பவன். உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களாகவும் இருப்பவன் ஆசைகளையும்
13. ஆசாபூரன் - எல்லோர்ந்து நிறைவேறச் செய்பவன் இப்பெயரை கணபதிக்கு குட்டியவர் புருக்கண்டி முனிவர்
14. வருதன் - வேண்டுவோர் வேண்டும் வரமனிப்பவன்.
15. வீக்டராஜன் - மாயையான உலகில் உண்மைப் பரம் பொருளாகத் திகழ்பவன்.
16. தரணிதரன் - பூமியை ஆபரணமாக அனிந்து எப்போதும் காப்பவன்.
17. சித்தி, புத்தி, பதி, சித்தி எனும் கிரியாசத்திக்கும் புத்தி எனும், இச்சாசக்திக்கும் இடையே அவற்றின் தலைவராக இருந்து ஞானத்தை அளிப்பவர்.
18. பிரம்மனஸ்பதி - இப்பெயர் பிரம்மாவினால் பிள்ளையாருக்கு வைக்கப்பட்டது. பிரம்மம் என்றால் சப்தம்வேத சப்தத்திற்கு ஆதாரமாக விளங்குவீர் என்பதனால் பிரம்மனஸ்தபதி.
19. மாயீகல்யேசர் - அழியக்கூடிய உலகில் தான் மட்டும் அழியாமலிருந்து அனைத்தையும் பரிபாலிப்பவர் என்பதால் மாங்கல்யேசர்
20. பூஜியன் - எங்கும் எத்தகைய பூஜைகளிலும் எல்லா தெய்வ வழிபாட்டின் போதும், முன்னதாக பூஜிக்கப்படக் கூடியவர். எல்லோராலும் வணங்கப்படுவர்.
21. வீக்கண்யாஜன் - தன்னே நினைப்போர் வாழ்வில் தடைகளை நீக்கியும் மறப்போர்க்கு தடைகளை ஏற்படுத்தியும் திருவிளையாடல் புரியக் கூடியவர் விக்கினங்களின் தலைவராக இருந்து அவற்றை கட்டுப்படுத்துவதவர்.

என்ன திதிக்கு எந்த கணபதி

அமாவாசை	திருத்கணபதி
பிரதமை	பாலகணபதி
த்விதியை	தருணகணபதி
திருத்தை	பத்திகணபதி
சதுர்த்தி	வீரகணபதி
பஞ்சமி	சக்திகணபதி
சஷ்டி	த்விஜகணபதி
சப்தமி	சித்திகணபதி
அஷ்டமி	உச்சிங்டகணபதி
நவமி	விக்ணகணபதி
தசமி	விப்ரகணபதி
ஏகாதசி	ஏரம்பகணபதி
த்வாத்சி	லக்ஷ்மிகணபதி
திரையோதசி	மகாகணபதி
சதுர்த்தசி	விஜயகணபதி
பெளர்ணமி	திருத்தயகணபதி

குறிப்பிட்ட திதி வரும் தினங்களில் கணபதியைக் குறிப்பிட்ட வடிவில் வழிபடுவது கூடுதல் பலன் தரும் என்பது புராணங்கள் கூறுகின்றன.

பாதுகாக்க
பரிசு அளிக்க உகந்தவை
பசுவை வளர்ப்பிவாம்
பசுவத்தையை நிறுத்துவாம்